CHRISTO-PHOROS

A Soproni Evangélikus Egyházközség lapja

ingyenes kiadvány

XXV. évfolyam, 1. szám

2018. böjt – Fastenzeit 2018

„Elvégeztetett!” (Jn 19,30) De mi is?

Az egész még Édenben kezdődött. Minden tökéletes volt. Békésen, boldogan pezsgett az élet a kertben. Abban a boldog tudatban, hogy Isten ott van a közelben. Bármikor láthatták, bármikor beszélgethettek Vele egy jót, vagy szellős alkonyatkor Vele együtt sétálhattak. Olyan jó volt Istennel lenni!

Egy napon azonban minden megváltozott. Vagyis majdnem minden. Valamiért úgy tűnt a számukra, Ádám és Éva számára, hogy valami hiányzik. Valami igazán izgalmas és fantasztikus. Isten megtiltotta, hogy kipróbálják. Mindent szabad volt, csak azt az egyet nem. Valamiért mégis azt kezdték gondolni, hogy Isten megfosztja őket valami nagyon jótól. Úgyhogy végül is megtették. Kipróbálták. És abban a pillanatban egy különös, kellemetlen érzés született meg bennük. A félelem. Hogy valami nincs rendben. Hogy – te jóságos ég! – jön Isten, és nekünk végünk!

Igen, azon a napon tényleg minden megváltozott. Vagyis majdnem minden. Isten gondoskodó szeretete megmaradt. De a földről eltűnt a tökéletesség állapota, és Isten távolivá vált a számukra. Összetörött a bizalommal teli, boldog kapcsolat, és így folytatódott az élet nemzedékről nemzedékre.

Isten azonban egy pillanatra sem mondott le az emberről. Hogy a tönkrement kapcsolat helyreállhasson, és a távolság megszűnhessen, komoly tervet kreált. Tökéleteset, mint mindig. Ahogyan a macskaköves utat is megalapozzák, aztán kockáról kockára megépítik, úgy készült el a megváltás nagy műve is. Törvények, próféták, ígéretek, jövendölések alkották az alapját. Aztán egyenként került a helyére minden egyes macskakő - az emberré lett Istenfiú rakta őket három éven át, kitartóan, pillanatra sem feledve a célt.

Ki gondolta volna, hogy az út a Golgota keresztjére vezet? És ki gondolta volna, hogy ez volt a terv? Hogy az emberré lett Istenfiú pontosan ártatlanul elszenvedett kínhalálára mondja ezt: *„Elvégeztetett!”*? Igen, ez volt a terv! Hogy az Isten Fia emberré lesz, és ártatlan Bárányként elhordozza a világ bűnének büntetését. Hogy nekünk, akik az Övéi lettünk és Őt követjük, szabad utunk legyen a mennyei Atyához. Hogy a mi szívünkből, akik az Övéi lettünk és Őt követjük, elfogyatkozzék a félelem. Hogy mi, akik az Övéi lettünk és Őt követjük, egy napon megérkezzünk az újjáteremtett Édenbe, Isten ölelésébe.

Lázárné Tóth Szilvia

Lélek-zet

A vér oltalma

Böjti igehirdetés, 1951. március 19.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén: Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz számotokra az első az év hónapjai között. Mondjátok meg Izráel egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának családonként mindenki egy bárányt, házanként egy-egy bárányt. Ha egy házban kevesen vannak egy bárányra, akkor a legközelebbi szomszédjukkal együtt vegyenek a lélekszámnak megfelelően. Vegyétek számításba, hogy ki mennyit tud enni a bárányból. Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Juhot vagy kecskét vegyetek. Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége. Vegyenek a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. Még ugyanazon az éjszakán egyék meg a húst: tűzön megsütve, kovásztalan kenyérrel; keserű füveket egyenek hozzá. Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzön megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek. Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égessétek el. Így egyétek: legyen a derekatok felövezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az ÚR páskája ez. Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat az. Ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött – én, az ÚR. De az a vér jel lesz a házakon, amelyekben vagytok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket, és nem ér majd a pusztító csapás titeket, amikor megverem Egyiptom földjét. Legyen ez emléknap a számotokra, és ünnepeljétek meg az ÚRnak nemzedékről nemzedékre. Örök rendelkezés az, hogy megünnepeljétek. (2Móz 12,1-14)

Keresztyén Gyülekezet! Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Igehirdetési sorozatunk ezt a címet viseli: „A vér." Erről fogunk hallani egész héten át, erről a témáról lesz szó minden este. Különös és érdekes téma. A vérről nem szeretünk szívesen beszélni és nem is gondolunk rá szívesen, mert mindig borzalmas eseményekkel, gyilkosságokkal, háborúkkal van összefüggésben. Talán meg is ijedünk és összeszorul a szívünk, ha valahol vércseppeket, vérfoltokat pillantunk meg és fedezünk fel. Sokan el is ájulnak és rosszul lesznek a vér láttára. Nos, mégis kell ma róla szólnunk, mert felolvasott szentigénk történetének, középpontjában is íme ott áll ez a szó: a vér.

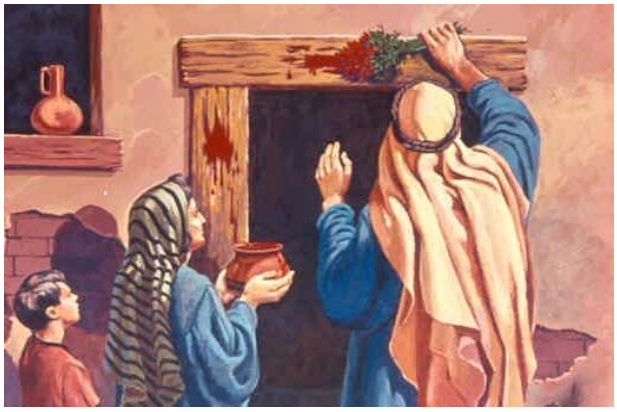

1. Történetünk messze nyúlik vissza, és régi-régi időkről szól. A mózesi időkben játszódik le. Gyermekkorunkban tanultuk az iskolában és bizonyára emlékeztek még rá. De elevenítsük csak fel még egyszer ezeket a kedves ószövetségi történeteket, majd meglátjuk, hogy nem is olyan elavult dolgokról van szó – sőt annyira aktuálisak, időszerűek ezek, hogy bizony azt kell mondanunk, nagyon is életünkbe vágóak! Miről is van tehát szó? Szó van arról, hogy Isten egyszerűen elrendeli a húsvéti bárány elkészítését, elfogyasztását. Hogy azonban tágabb körben szemléljük és lássuk az eseményeket, el kell mondanunk a zsidó nép akkori helyzetét. Tudjuk, hogy a zsidók Egyiptomban tartózkodtak. Egyiptomi király, fáraó uralkodása alatt, az egyiptomi nép elnyomatása és sanyargatása alatt. Isten viszont azt akarta, hogy az ő népe új hazába vándoroljon. Ezért megparancsolja Mózesnek, menjen el a fáraóhoz, hogy engedje el őket. A fáraó szíve megkeményedett. Nem engedte el a zsidókat. Ekkor Isten 10 csapással sújtotta az egyiptomiakat. A 10 csapás közül most csak az utolsót említjük meg, hiszen szentigénk ezt tartalmazza. Ennek a 10. csapásnak részletes leírását tárja elibénk.

Mózes es Áron megkapja a parancsot, hogy minden zsidó háznép vegyen a juhok vagy a kecskék közül egy ép, hím egy esztendős bárányt, és azt ölje meg a hónap 10. napján este. A bárány húsát még azon éjjel süssék meg, és kovásztalan kenyérrel fogyasszák el. A vérből pedig vegyenek, és hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára. Mert végigvonul majd ezen az éjszakán Egyiptom földjén az Úr, – valószínűleg angyal alakjában –, és megöl minden elsőszülöttet az embertől kezdve a baromig, és ítéletet tart minden egyiptomi bálvány felett. És ez hajszálnyi pontossággal bekövetkezett. Az Úristen megjelent és végrehajtotta az ítéletet. Végigjárt és megölt minden elsőszülöttet, ahogyan megígérte. És lőn nagy jajgatás Egyiptomban, mert nem volt egyetlen ház sem, amelyben halott lett volna. Tudjuk, hogy a fáraó elsőszülött gyermekét is megölte az Úr, ami tulajdonképpen a 10. csapás főcélja volt, hogy a fáraó elengedje a zsidó népet. Az ő házuk mellett viszont elment az Úr, mert meglátta a bárány vérét. Mindezek után tehát azt kell mondanunk, hogy a zsidókat csak a bárány vére mentette meg, mert annak oltalma és védelme alatt voltak.

Meg kell itt még jegyeznünk azt, hogy az Úr nem azért parancsolta Izrael fiainak a bárány vérének az ajtófélfákra való meghintését, hogy ő maga lássa és tudja meg, hol és melyik házban lakik az ő népe. Tudja ő ezt anélkül is nagyon jól. Hanem azért parancsolta meg így, hogy ők lássák meg azt, mi az Isten szándéka és akarat velük szemben, ők lássák meg azt, mit akar ezzel az Isten.

Az az Isten szándéka és akarata, hogy kegyelmes irántuk, hogy szereti őket, és hogy meg akarja őket oltalmazni a gonosztól, meg akarja őket menteni a haláltól. És ezt becsüljék meg! Ezt vegyék szent komolysággal! És tartsanak bűnbánatot! És térjenek meg! És legyenek hálásak mindenkor!

2. Úgy-e testvérem, sejted már, miben láthatjuk meg ennek a régi-régi történetnek az időszerűségét és mi az üzennivalója ennek az igének? Ma is tengernyi baj, veszedelem, üldözés és nyomorúság alatt vergődünk. Magyar népünk és Egyházunk a múltban mindig a más igája alatt nyögött. Sajnos ma sem jobb a helyzet. És nem dicsekedhetünk senki előtt, hogy szabadon élhetünk saját hazánkban, mert ugyanaz a sorsunk, mint amilyen osztályrészül jutott akkoriban a zsidóknak. És nincs kiút? Nincsen remény? De van! Mert mint ahogyan Isten megszabadította akkor az ő népét, és megmentette minden bajtól és veszedelemtől, ugyanúgy meg fogja menteni és fel fogja szabadítani ezt a mi magyar népünket is, benne az Egyházat! Hogyan? Csak úgy, hogyha a vér oltalma alatt állunk. Bárányt nem kell már megölnünk, hogy annak vérével bekenjük ajtófélfánkat. Mert odaadta magát az igazi Bárány, amaz ártatlan Bárány érettünk, és hullatta drága, meleg vérét a golgotai kereszten. Hullott pedig ez a vér azért, hogy. mi megmentessünk a gonosztól, hogy megszabaduljunk az ördögtől és annak hatalmától, hogy megmeneküljünk a haláltól, az örök haláltól! Legyen azért az ellenség tombolása még oly heves, mi ha ebben hiszünk, megmenttetünk. Törjön reánk a halál bármelyik pillanatban, mi ha az Úr Jézus Krisztus vérének oltalma és védelme alatt állunk, és kétségbevonhatatlan bizonyossággal abban is tudjuk magunkat szüntelenül, megmenekülünk!

3. Mégis mi a kézzelfogható bizonysága és biztosítéka, hogy ennek a vérnek az oltalma alatt tudhatjuk magunkat? Izráel népének meg kellett ennie a bárány testét, el kellett fogyasztania annak húsát. Itt közbevetőleg csak hadd hívjam fel a figyelmeteket arra, hogy Isten mennyire követelődző Isten, szigorúan követelődző, amikor a húsvéti bárány elkészítését és elfogyasztását elrendeli. Szentigénkben olvassuk; „A húst egyétek meg azon éjjel, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel, egyétek meg azt. Ne egyetek abból nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütve, a fejét, lábszáraival és belsejével együtt. És ne hagyjatok belőle reggelre, vagy ami megmarad belőle, reggelre, tűzzel égessetek meg.” Vajon miért bocsátkozik Isten ilyen részletekbe? Miért ez a szigorúság? Azért, mert Isten ezzel is nevelni akarta népét, engedelmességre akarta tanítani népét. És Izráel népe erre a szigorú nevelésre és oktatásra rászorult, különben odáig jutottak volna, hogy lassan-lassan elfordulnak Istentől, és Egyiptom isteneinek hódolnak. Minket persze ma már nem kötelez ennek a parancsnak végrehajtása, ennek a szigorú törvénynek megtartása. De annál nagyobb a felelősségünk és sokkalta súlyosabb ítélet vár reánk, ha nem hiszünk az Úr Jézus Krisztusban, aki helyettünk és érettünk betöltötte a törvényt! Betöltötte úgy, hogy néma bárányként megölette Magát és odaadta érettünk testét és vérét. Ezt az ő testét és vérét kínálja nekünk, amikor így szól: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem! Igyatok ebből mindnyájan

mert ez az én vérem, az Újszövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára."

„Mert vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat !" (Mt 26,26; Zsid 9,22b) És csak „Jézus Krisztus vére tisztit meg minket minden bűntől!" (1Jn 1,7b)

Hogy hol és mikor ihatod az Ur Jézus Krisztus vérét és eheted az ő szent testét, azt, mint Újszövetségnek gyermeke, úgy-e testvérem, tudod. Az úrvacsora szentségében veheted magadhoz bármikor. Isten az Ószövetségben szigorúan megparancsolta, hogy a bárány húsát el kell fogyasztani. Az újszövetségben nem parancsol, hanem csak kínálja a Bárány testét és vérét. Itt láthatod meg, mi a különbség tulajdonképpen a törvény és az evangélium között. A törvény követel tetőled. Parancsolja tenéked: tedd ezt, tedd azt; tedd így, tedd úgy. Az evangélium ellenben ad neked! Felkínálja neked az ajándékot: itt van minden, készen van minden, csak vedd, fogadd el, egyél belőle és igyál belőle! Ha nem akarod, az evangélium nem kényszerít rá, de akkor ám lásd a következményt! Testvéreim, mi, akik mindannyian egytől-egyig rászorulunk a bűnbocsánatra, ne utasítsuk el az evangéliumnak ezt a felénk kínáló ajándékát. Fogadjuk el hittel, és éljünk minél sűrűbben, minél gyakrabban az úrvacsora szentségével, ahol magunkhoz vehetjük az Úr Jézus Krisztus szent testét és szent vérét, hogy általa megtisztuljunk minden szennytől, amely oly annyiszor reánk tapad, hófehérré váljunk, és új életben járhassunk, Istennek tetsző életet folytassunk. Ragadjuk meg hát az Isten kegyelmét és irgalmát ott, a kegyelem oltárán! Mert Jézus maga mondotta: „Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete van annak és én feltámasztom azt az utolsó napon." (Jn 6,54)

4. Ezzel kapcsolatban még hadd mutassak rá két dologra. Szentigénk 11. versében olvassuk ezt: „Ilyen-módon egyétek a bárányt: Derekaitokat felövezve, saruitok lábaitokon és pálcáitok kezetekben, és nagy .sietséggel egyétek azt." Ez azt jelenti, úgy fogyasszák el a bárányt, mint akik hosszú-hosszú útra készülnek, mint akik új hazába készülnek. A hitnek pajzsát, az idvesség sisakját és a Lélek kardját fölvévén, mi is hosszú útra készülünk, új hazába vándorolunk. Hiszen „nincsen itt maradandó városunk, mert a mi országunk mennyekben van!" (Zsid 13,14a; Fil 3,20a) Egy a célja földi vándorlásunknak; a mennyei Kánaán, a mennyei Jeruzsálem. Es efelé a cél felé vándorolva együk az Úr testét és igyuk az Úr szent vérét. Együk és igyuk azt nagy sietséggel, különben nem jutunk célhoz! Ez az egyik, amire rá akartam mutatni.

A másik az, hogy legyen ez a nap, amelyen az Úr odaadta Egyszülött Fiát, emlékezetül mindannyiunk szárára, és szenteljük ünnepnek ezt a napot nemzetségről nemzetségre. A zsidók valóban megtartották ezt a napot, amelyen az Úr kegyelmet gyakorolt velük. Megünnepelik ma is a páskhát. Mi, keresztyének vajon méltóképpen emlékezünk-e nagypéntekre és húsvétra? Eszünkbe jut-e, valahányszor ott térdelünk az Úr oltára mellett, hogy konfirmációnk napján fogadalmat tettünk, hogy hívek maradunk hitünkhöz, egyházunkhoz? Ezt a hitet adjuk tovább. Ezt a hitet plántáljuk gyermekeink szívébe, hogy ők is méltóképpen tudjanak megemlékezni az Úr páskhájáról, arról a napról, amelyen Isten érettünk halálra adta egyszülött szent Fiát, és amelyen azután harmadnapra rá fel is támasztotta a halálból.

És adjuk tovább nemzetségről nemzetségre azt a boldog bizonyosságot, hogy mi mindenkor a vér alatt állunk. A vér oltalma és védelme alatt vagyunk már itt ebben az életben is, amikor külső ellenség fenyeget, de a vér oltalma és védelme alatt leszünk odaát is, ha majd ítéletet tartanak felettünk. Azt mondottam igehirdetésem elején, hogy nem szívesen szeretünk gondolni a vérre, még kevésbé látni belőle. De annál inkább igyuk a Jézus Krisztus szent és drága vérét, – amely megtisztít minket minden bűntől, és amely nekünk örök élet ad! Ámen

Budaker Oszkár

Krisztus követése – részlet

„Sokan sürögnek Jézus körül, akik szeretik az ő mennyei országát, de kevesen, akik keresztje alá hajtják vállukat. Sokan vannak, akik vágyakoznak vigasztalására, de kevesen kérnek részt a megpróbáltatásból. Lakomájában sokan mellé ülnek, böjtjét kevesen vállalják. Arra mindenki vágyakozik, hogy vele örvendezzék, ám kevesen akarnak valamit szenvedni érte. Sokan követik Jézust a kenyértörésig, de kevesen isszák ki vele a szenvedés kelyhét. Sokan áldják a csodáit, kevesen követik a kereszt gyalázatáig."

Kempis Tamás

Van-e értelme a szenvedésnek?

Sokszor fogalmazódik meg bennünk az a kérdés, vajon miért van a világban annyi szenvedés, annyi tragédia. Úgy érezzük, ha megtudnánk az értelmét egyes történéseknek, talán könnyebben el is tudnánk fogadni azokat. A szenvedés értelmét kereső ember azonban gondolatmenetében gyakran zsákutcába kerülve érzi magát. Az apró roszszat talán még el tudja fogadni, de vannak nehezen elfogadható események, amelyeknél nincs az a meggyőző érv, amely a szenvedést jónak láttathatja. A szenvedés ugyanis rossz.

Böjti időszakban Krisztus szenvedése is eszünkbe juthat, a kereszténység évszázadok óta tanítja, az ő szenvedésén való gondolkodásunk kinyitja gondolatainkat a keresztény ember szenvedésének világába és saját szenvedéseink irányába is. Krisztus szenvedése, embervoltából fakadó sebezhetősége közelhozza őt és általa Isten teljességét a szenvedő emberhez. Krisztus a kereszthalál gyötrelmein keresztül egészen a pokol mélyéig alászállt, és onnan felemelkedve hirdette Megváltóként az üdvözülés lehetőségét akár a legreménytelenebb helyzetből is. Ezt a megváltást azonban csak akkor érezhetjük magunkénak, ha önnön sebezhetőségünket is felismerjük, és Isten kegyelmére utaltságunkat is megéljük.

Amikor segítségre szorulunk, akkor értjük meg igazán, menynyire nem segít, ha valaki a fejünk fölött beszél el. Ennek a hibájába gyakran beleesünk mi is, hiába tudjuk, hogy a segítséget kérő szenvedő ember konkrét választ vár kérdéseire, pillanatnyi helyzetének megértését szeretné és az abból való továbblépést. Mert mi mindent mondhatunk hiába egy bajban lévő embernek? Vigasztalhatjuk azzal, nem is olyan rossz a helyzete; feleleveníthetünk neki más sorsokat, olyanokét, akik nagyobb bajban vannak; beszélhetünk a jövőben rejlő szépségekről; megpróbálhatjuk megértetni vele, hogy mit kéne másképp látnia ahhoz, hogy jobban érezze magát. Mindez azonban semmit sem ér, fölösleges okoskodásnak hat. Saját szenvedésünk állapotában értjük meg, egyetlen igazi segítség van csupán, ami ilyenkor valóban segít: az, ha megértéssel, együttérzéssel találkozunk. Semmilyen okos gondolat nem használ a bajban, csak a szenvedésben való részvét, társként lét.

Krisztus szenvedésére gondolva ezért érezhetjük magunkat megsegítve, mert benne a társat láthatjuk, azt, aki ismeri minden fájdalmunkat és gondunkat. Tőle ezért várhatjuk, remélhetjük a megváltást. Van-e értelme a szenvedésnek? Sokszor érezzük, tudjuk, hogy a megmagyarázó értelmét nem fogjuk megtalálni, senki baját nem tudjuk az ő számára megmagyarázni. A saját szenvedésünknek azonban van értelme: ez mutatja meg sebezhetőségünket, sebzettségünket, és ez visz közelebb másokhoz, szenvedő, bajban lévő embertársainkhoz, szeretteinkhez.

Pelikán András

Gyülekezetünk életéből

Pénteken – nagyifi

Ha péntek, akkor ifi. Ez mindig így volt, már 9 éve. És azóta is. Valamikor a gyülekezeti terem konyhájában kezdtük, egy maroknyi 13-14 éves. Akkor még talán nem teljesen tudtuk, miről is szól ez, mi a lényege, de jókat beszélgettünk, jól éreztük magunkat, és vidám programokat is szerveztünk közösen. Megismertünk új helyeket, új embereket. Jártunk Németországban, összebarátkoztunk az ottani ifisekkel, a budavériakkal együtt előszilvesztereket tartottunk, táborokon vettünk rész. Idővel egyre többen lettünk, egyre több helyről, és a péntek este jelentette a találkozást, a feltöltődést, a nevetést és szórakozást.

Most már egyetemre járunk, dolgozunk, más-más városban töltjük a hét nagy részét, de péntek este újra itt vagyunk. Ilyenkor Karcsi vezetésével olyan bibliai történeteket veszünk sorra, olyan témákról beszélgetünk, amelyek a mindennapi élethez kapcsolódnak, tanulhatunk belőlük egymásról, magunkról, Istenről. Az utóbbi időben például a Szélrózsák mottóit értelmeztük és dolgoztuk fel. Vannak azonban rendhagyó alkalmak, események is, mint például a karácsonyi forraltborozás, tavaszi túrázás, szalonnasütés vagy nyári programok a finn testvérgyülekezetünk tagjaival. A péntekek, a programok, a beszélgetések összehoztak minket. Ezek által az évek folyamán olyan barátokká váltunk, akik nem csak az ifi keretein belül tartják a kapcsolatot. Együtt éljük meg a nagy eseményeket, támogatjuk egymást, igazi közösség lettünk. És most már értjük a lényegét.

Mátis Teodóra

Gyülekezeti választás 2018

Tájékoztató a február-márciusi gyülekezeti választásról

A gyülekezeti választáson azok szavazhatnak és lehetnek jelöltek, akik gyülekezetünk tagjai, és 2017-ben fizettek gyülekezetünkben egyházfenntartói járulékot. Ők szerepelnek a **választói névjegyzék**ben, ami a templom előterében megtekinthető.

A választás első fordulóját **február 25-én, vasárnap** délelőtt tartjuk. Az istentiszteletek előtt és után, reggel 7.45 és délelőtt 11.30 között lehet leadni a szavazatokat a templom előterében, az előre elkészített szavazólapokon. **Március 11-én** második fordulót tartunk azokkal a tisztségekkel kapcsolatban, amelyekre egyik jelölt sem szerzett a szavazatok 50%-ánál többet, vagy amelyeknél szavazategyenlőség alakult ki.

A szavazólapon hat tisztségre és három testület tagjaira és póttagjaira lehet szavazni. Minden jelölt neve mellett egy négyzet szerepel az „igen", egy másik pedig a „nem" szavazat céljából, a megfelelő négyzetbe kell X-et tenni. Ha a szavazó egy-egy tisztség vagy testület esetében minden négyzetet üresen hagy, vagy több jelöltre szavaz igennel, mint ahány személy megválasztható, **szavazata érvénytelen**. Ha a szavazó egy-egy tisztség vagy testület esetében egy vagy több jelöltre igennel vagy nemmel szavaz, másoknál viszont üresen hagyja a négyzeteket, az üres sor is „nem" szavazatnak számít, tehát nem lehet egyesekre szavazni, másokkal kapcsolatban tartózkodni. A tisztséget azok nyerik el, akik több „igen" szavazatot

kaptak. **Kérjük, hozzanak magukkal tollat**, a kitöltés várhatóan több percet vehet igénybe.

A **hat tisztség** (felügyelő, másodfelügyelő, magyar gondnok, német gondnok, jegyző, számvevőszéki elnök) esetében egy-egy főt választhatunk meg, tehát minden szavazó csak egy-egy jelöltre szavazhat érvényesen.

A következő hat év választásainak lebonyolítására 3-5 tagú **jelölőbizottság**ot kell választanunk, tehát legfeljebb 5 főre lehet érvényesen igennel szavazni. Az elnökön kívül 2-6 tagot kell választanunk az egyházközség gazdálkodását ellenőrző **számvevőszék**be, tehát legfeljebb 6 jelöltre lehet érvényesen igennel szavazni. Az **egyházmegyei** közgyűlésbe 2 gyülekezeti **küldött**et és 2 pótküldöttet választunk, tehát legfeljebb 4 jelöltre lehet érvényesen igennel szavazni.

A következő tisztségviselők hivatalból teljes jogú tagjai a **presbitérium**nak: a gyülekezet lelkészei, felügyelő, másodfelügyelő, magyar gondnok, német gondnok, jegyző, a Fabricius szeretetotthon igazgatója, a Hunyadi iskola igazgatója. Rajtuk kívül a gyülekezet 10 tagot választhat a presbitériumba, valamint a következő években esetleg kieső presbiterek pótlására 10 póttagot. Tehát a presbiterjelöltek közül legfeljebb 20-ra lehet érvényesen igennel szavazni. A megválasztható tagok és póttagok számát a szavazólapon is feltüntetjük.

A megválasztott tisztségviselőket és testületi tagokat **március 29-én, nagycsütörtökön**, a 17 órakor kezdődő istentisztelet keretében iktatjuk be. Megbízatásuk hat évre, beiktatásuktól 2024 tavaszáig szól.

Jelölt a felügyelői tisztségre – *Megválasztható: 1 fő.*

STINNER DÁVID
(38 éves, szociálpedagógus)

1980-ban születtem, 1998-ban érettségiztem a soproni Líceumban. A 90-es években aktívan vettem részt az egyházmegyei ifjúsági életet akkor koordináló Mustármag Egyesületben, majd annak vezetésében. Családommal Balfon élünk, 5 gyermeket nevelünk. Szociálpedagógusként egy pszichoszociális gyermekotthonban, traumatizált és problémás gyermekekkel és fiatalokkal foglalkozom.

A mostani volt az első presbiteri ciklusom. Úgy érzem, sikerült rálátást szereznem gyülekezetünk különböző területeire. A következő hat év fontos feladatának tartom a gyülekezet területén lévő evangélikus iskolák és a gyülekezet kapcsolatát tovább erősíteni, a lelkészeink válláról minél több világi tennivalót levenni, adottságaink kihasználásával a gyülekezet anyagi helyzetét stabilizálni és az aktív gyülekezeti életet tovább növelni.

Jelölt a másodfelügyelői tisztségre – *Megválasztható: 1 fő.*

DR. KOMORNOKI LÁSZLÓ
(66 éves, ny. vezérigazgató)

Az én Uram, az Úr megnyitotta a fülemet. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg. (Ézs 50,5)

Jézus mondja: Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. (Jn 12,26)

Tizenhét fős evangélikus családommal soproni lakos vagyok. Az Egyházközségünk feladataiban szolgálni kívánom az iskoláink és gyülekezetünk szorosabb kapcsolatát, az ifjúság, a testvérek és lelkészség közös elképzeléseit, mindehhez megpróbálom biztosítani templomunk, temetőnk és az egyházközség anyagi javainak minél jobb állapotát.

Jelölt a magyar gondnoki tisztségre – *Megválasztható: 1 fő.*

GÁLOS ERNŐ
(80 éves, ny. villamossági tervező)

Családunk mindig is elkötelezett volt az egyház, a gyülekezet felé. Apai nagyapám a templom mögötti iskola tanítója volt, két nagynéném tanítónői képesítést szerzett. Egyikük Ágfalván volt tanítónő és kántor, amíg utóbbi hatóságilag le nem lett tiltva.

Rendszeresen jártunk a templomba, majd az általános iskolából szervezetten vonultunk, amíg le nem lett tiltva. 1949-ben Beyer tisztelendő konfirmált. Diákkoromban hellyel-közzel az orgona hangolásában is részt vettem, ill. kisebb javításokat is végeztem.

1978-ban, Krámer György igazgató lelkész idejében bekerültem az akkor még létezett képviselőtestületbe, majd a presbitérium ill. a vezetőség tagja lettem.

A templomtető renoválása során a kapott villanyszerelési tervek helyett helyi művezetésemmel kíméletesen oldottuk meg a munkákat. A toronyfelújítás során a villámhárító-rendszer tervezése rám hárult, és a harangvillamosításokkal kapcsolatban is végeztem javító, karbantartó munkákat.

Jelölt a német gondnoki tisztségre – *Megválasztható: 1 fő.*

DR. FARSANGNÉ BÉRCI MÁRTA
(70 éves, ny. mérnök)

Közel két évtizede igyekszem, mint német gondnok a mindenkori német lelkész gyülekezetünk érdekében kifejtett szolgálatát támogatni.

Amennyiben a gyülekezet tagjainak bizalmát továbbra is élvezhetem, úgy az elkövetkezendő periódusban is minden erőmmel azon leszek, hogy a gyülekezeti alkalmainkon résztvevők száma növekedjen, a gyermekcsoport látogatóinak, a megkonfirmált ifjúságnak lutheránus tradíciónkat továbbadjuk, valamint testvérgyülekezeti baráti kapcsolatainkat fenntartsuk és ápoljuk.

Ezen túlmenően feladatom az új vezetőség gyülekezeti munkájának segítése.

Jelöltek a jegyzői tisztségre – *Megválasztható: 1 fő.*

KÓNYI-KISS GÁBORNÉ DR.
(60 éves, ny. jogász)

Sopronban születtem és eddigi életem minden évét, egy rövid két éves kitérővel, szülővárosomban töltöttem.

Pályám, életutam során mindig fontos volt számomra, hogy bármilyen tevékenységet is folytatok, az közösséghez kötődjön, és én annak a közösségnek hasznos, építő tagja legyek. Ez a cél határozta meg pályámat is, melyben családom – férjem és két gyermekem – mindig támogatott.

Alapvető képzettségem szerint óvodapedagógus vagyok, de a személyiségemet jellemző fejlődés és változás iránti elkötelezettség további ismeretek megszerzésére sarkallt, így több más képzettség mellett jogi diplomát szereztem. Köztisztviselőként 28 éven keresztül szolgáltam városom közösségét, ezen belül is az elesetteket, a rászorultakat és a gyermekeket.

Katolikusként kereszteltek meg, de felnőttként az evangélikus hitelvek szólítottak igazán meg és immár 25 éve tartom magam e közösséghez tartozónak.

Azt az alázatot, szolgálatot, amit a polgári munkám során megtanultam, e közösségben is mérvadónak tekintem, melynek kifejeződése, hogy 6. éve szolgálhatok az Evangélikus Szeretetotthon igazgatótanácsi tagjaként. A jövőre nézve a legfontosabbnak az egyházközség közösségének fejlesztését tartom, ami megjelenik mind aktív létszámában, és az egyre erősödő olyan belső összetartozásban, ami vonzást tud kifejteni környezetére.

Mindehhez elengedhetetlen a meglévő tárgyi feltételek fenntartása és a biztonságos anyagi alapok biztosítása.

SOÓSNÉ VÁMOS MÓNIKA
(43 éves, köztisztviselő)

Sopronban születtem és nőttem is fel. 2 gyermekem van, Bence 8. osztályos, Anna 6. osztályos az Hunyadiban, férjem Szombathelyen a Magyar Államkincstárban dolgozik. Mérlegképes könyvelői végzettséggel rendelkezem, jelenleg a Soproni Egyetem Lámfalussy Karán vagyok utolsó éves egyetemista. A Polgármesteri Hivatalban dolgozom.

Fiatal koromban sok evangélikus táborban voltam, először csak résztvevőként, később táborvezetőként is. Néhány éve a gyülekezet családos táborát is vezettem.

A most lejáró ciklusban a gyülekezet megválasztott jegyzője vagyok, de ezen felül, bármely más területen, ahol hasznos tudok lenni – akár presbiterként is – készen állok Isten és a gyülekezet ügyét szolgálni.

Presbiterjelöltek – *Megválasztható: 10 tag és 10 póttag.*

BÁLINT ÁDÁM
(42 éves, gépkocsivezető)

1975-ben születtem Sopronban. Családunkat nagyszüleim által képviseltük az evangélikus egyházban. A hit, és különösen a lutheri irányzat nagymamám este elmondott meséin keresztül ivódtak belém és váltak részemmé.

A keresztség szentségében csak felnőtt koromban részesültem, mely személyes döntésem volt. A hitben való elmélyülésem mind több és több kérdést vetett fel bennem, ezért felvételiztem az Evangélikus Hittudományi Egyetem katekéta és lelkipásztori munkatárs szakára, ahol jelenleg harmadéves hallgató vagyok.

BALOG SÁNDOR TAMÁS
(45 éves, építésügyi előadó)

Békéscsabán születtem, iskolás éveimet is ott töltöttem. Főiskolai tanulmányaimat Baján végeztem, majd Békéscsabán kezdtem el dolgozni a Vízmű ZRt.-nél.

2002-ben költöztem Sopronba, soproni feleségemmel, Katival két lányt terelgetünk az élet ösvényén: Lotti (8) és Szandi (4) a Hunyadi János Evangélikus Óvoda és Általános Iskolába járnak.

2002-től dolgozom a soproni Polgármesteri Hivatal Építéshatósági Osztályán, időközben felsőfokú műszaki ellenőri végzettséget szereztem magas és mélyépítési szakirányra vonatkozóan, elvégeztem a felsőszintű ingatlanvagyon-értékelő és ingatlanközvetítő tanfolyamot.

Gabnai Sándor keresztelt meg, az evangélikus gyülekezet tagja felnőttként lettem, feleségem és lányaim is evangélikus vallásúak.

A gyülekezet életében szívesen részt vennék egyházközségünk ingatlan-vagyonának kezelésében, fenntartásában, fejlesztésében, a gyülekezetünk előrelépését szolgáló kisebb-nagyobb ingatlanprojektek előkészítésében, megvalósításában. Köszönöm megtisztelő bizalmukat.

BICZÓNÉ PITYER GABRIELLA
(38 éves, tanár)

Német szakos tanárként dolgozom városunk egyik középiskolájában, jelenleg két kisgyermekemmel, Flóriánnal és Karolinával vagyok otthon.

Egész családommal szorosan kötődünk a gyülekezethez, életem fontos eseményeinél is a soproni evangélikus templom oltáránál állhattam: keresztelőmön, konfirmációmon, esküvőmön majd gyermeikeim keresztelőjén is. Férjemmel is a gyülekezetben végzett munkánk során ismerkedtünk meg. (Tehát sokat köszönhetek ennek a közösségnek, igyekszem is meghálálni ☺)

5 évig – kisfiam születéséig – voltam az ificsapat egyik vezetője, azóta pedig a baba-mama körben tevékenykedem. 2012 óta presbiterként is szolgálok egyházközségünkben. Örömömre szolgál, hogy néhány kis csoport (baba-mama kör, asszonyok és férfiak köre, Fifi), melyek születésénél „bábáskodhattam", évek óta jól működik, mutatva ezzel, hogy nagy igény van a kisközösségekre is a hagyományos gyülekezeti események, programok mellett.

Régi vágyam, hogy a gyülekezetünkbe érkező családok minden tagjának tudjunk életkoruknak, érdeklődési körüknek megfelelő csoportot kínálni, a baba körtől az ifjúsági csoportokon át a barkácskörig, énekkarig, filmklubig vagy akár az elcsendesedésre lehetőséget adó imakörig. Fontosnak tartom, hogy mindenki megtalálja az őt erősítő, megtartó személyes kapcsolatait is gyülekezetünkben és hiszem, hogy ennek támogatása (pl. programok, csoportok szervezése vagy egyszerűen az ezeken való részvétel) nem kizárólag lelkészeink feladata, mi gyülekezeti tagok, presbiterek is sokat tehetünk érte.

DR. EDELÉNYI ERZSÉBET
(55 éves, orvos)

Aneszteziológus és intenzív terápiás szakorvos vagyok. Sopronban születtem, evangélikus, soproni családban nőttem fel. Édesapám tisztségviselő volt a bánfalvi gyülekezetben. Férjem orvos, református, nyugdíjas. Gyermekeink evangélikusok. Mindketten egyetemisták.

Megtisztelő számomra a gyülekezet jelölése, lehetőségeim szerint kívánom szolgálni a gyülekezet munkáját.

GÁLOS ERNŐ
(80 éves, ny. villamossági tervező)

ld. jelölt a magyar gondnoki tisztségre

DR. GARAB JÓZSEF
(32 éves, mérnök)

32 éves vagyok, nős, egy kislány édesapja. Sopronban nőttem fel, egyetemi tanulmányaimat szintén Sopronban folytattam. Okleveles faipari mérnökként végeztem 2008-ban. A doktori tanulmányaim befejezése után Sopronkövesden kezdtem el dolgozni mérnökként egy autóipari termelővállalatnál, az Autoliv Kft-nél. Jelenleg is ott dolgozom a minőségügyi osztály vizsgálólaboratóriumában.

Fontosnak találom, hogy a fiatal felnőttek is jobban bekapcsolódjanak a gyülekezeti életbe és a kisgyermekes családok is aktív tagjai legyenek a közösségnek. A média- és kommunikációs valamint a diakóniai munkában szeretném támogatni a gyülekezet munkáját.

GERHÁT ORSOLYA
(41 éves, zenetanár)

Régi evangélikus családban nőttem fel, így abban az ajándékban lehetett részem, hogy gyermekkoromtól kezdve megélhettem és gyakorolhattam evangélikus hitemet. Kétgyermekes édesanyaként ezt a hitet és a keresztyén értékrendet

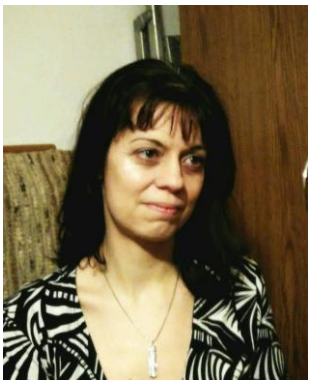

igyekszem legjobb tudásom szerint átadni a gyermekeimnek is. 8 éve élek velük Sopronban, a Zeneiskolában dolgozom: zongoratanár vagyok. Fiam a Líceum diákja, idén konfirmálni fog, kislányom a Hunyadi Iskolában 4. osztályos.

2006-2009-ig a Zeneakadémián egyházzenét tanultam, és bár a képzést kisgyermekek mellett nem tudtam befejezni, azóta is szívesen tevékenykedek zenei szolgálatokban. Tanárként, szülőként pedig továbbra is nagy örömmel segítenék a hitoktatóknak az ifjúsági munkában. Hálás vagyok Őri Katalinnak, hogy gondolt rám két éve a Fifi-alkalmak szervezésében.

Fontosnak tartom a gyülekezet mindenkori belső megújulását, a testvéri közösségek építését, a személyes kapcsolatok erősítését, a lelkigondozást. Számomra nagy áldás ezen a téren női imakörünk. Megtiszteltetésnek és rendkívül felelősségteljes munkának érzem a presbiteri feladatokat. Amennyiben a gyülekezet bizalmát elnyerem, igyekezni fogok minden erőmmel és képességemmel Istenre figyelve szolgálni.

HIRSCHLER KATALIN
(60 éves, némettanár)

Amikor először vállaltam a presbiteri megbízást, egykor presbiter édesapám nyomdokaiba léptem.

Ha most folytatom, már harmadszor vállalok feladatot. Konkrétan mit is? Képviseletet, jelenlétet, közös gondolkodást.

Felelősséget a kapcsolataink ápolásáért itthon és Németországban, Finnországban, Ausztriában.

Felteszem a kérdést magamnak: mit értem el eddig? Sokat és keveset. Évekre visszamenőleg meghatározó számomra jónéhány presbitertársam kiállása, a gyülekezeti ház szépsége, a közös gyülekezeti alkalmak, utazások, vendégül látás Sopronban. Öröm a Christophorost olvasni, öröm az Evangélikus Életet továbbadni. Amiben keveset értem el, abban bízom, hogy sikerül a jövőben többet.

HIRSCHLER RÓBERT
(41 éves, üveges)

Régi soproni evangélikus családból származom. Tizenhárom éves korom óta rendszeresen járok templomba, igyekszem a három gyermekemet is ebben a szellemiségben nevelni. Vasárnaponként kisebb sereget gyűjtök a család fiataljaiból és együtt indulunk a német és a gyermek-istentiszteletekre. Büszke vagyok rá, hogy a feleségemmel együtt a Líceumban érettségiztem és most már mindkét lányom is ide járhat.

Régóta szeretnék betekintést nyerni a gyülekezet működésébe, és ha munkámmal segíteni tudok, szívesen részt is vennék benne.

KÓNYI-KISS GÁBORNÉ DR.
(60 éves, ny. jogász)

ld. jelöltek a jegyzői tisztségre

KŐHIDI PÉTER
(55 éves, ny. rendőr-tiszthelyettes)

A jótéteményben pedig meg ne restüljünk; mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. (Gal 6,9)

55 éves vagyok, házas, 1 gyermek apja, nyugdíjas. 2006-ban a város közösségért végzett munkámért Sopron Szolgálatáért Díjjal tüntettek ki. Meghívottként kb. egy éve tevékenyen részt veszek az Ev. Temetői munkacsoport munkájában.

Az egyházközségünk feladataiban szolgálni kívánom gyülekezetünket.

KÖRMENDY-SCHLÖGL NIKOLETTA
(41 éves, irodavezető)

Soproni evangélikus család tagjaként gyermekkorom óta gyülekezetünkhöz tartozom. Magassy Vilma néni „szárnyai alatt” a lelkes soproni csapat részeként vettem részt csendesnapokon,

ifjúsági táborokban. Szilsárkányi és rábcakapi élményeim mind a mai napig meghatározóak számomra hitéleti és emberi szempontból egyaránt.

1996-ban vettem először részt a MEVISZ Bárka mozgássérült-táborában. Ebben a közösségben ismertem és szerettem meg férjemet, Mátét, akivel azóta is együtt „toljuk a szekeret" – a mozgássérültekét is és családunkét is. Három gyermekünk már a Bárkás utánpótlás-csapatunkat erősíti.

2013 óta gyülekezetünk lelkészi hivatalának irodavezetője vagyok. Munkaidőmön kívül is szívesen vagyok együtt idősszel-fiatallal, németül-magyarul, zenével-játékkal, szavakkal – és néha szavak nélkül.

Örülnék, ha nyitott, befogadó és megtartó közösséggé lennénk, melyben mindenki megtalálja a helyét és szolgálhat tehetsége, adottsága szerint. Fontosnak tartom minden közösségben az emberséget, az őszinteséget és az egymásra figyelést.

KRUTZLERNÉ SZARKA TÜNDE
(55 éves, gyógypedagógus)

Gyógypedagógusként dolgozom már hosszú évek óta. Ezért is érint talán érzékenyebben a gyermekekkel kapcsolatos minden olyan dolog, amely az ő életüket szebbé vagy nehezebbé teszi. Örömmel vettem a felkérést, hogy szinte lányom utódjaként segítsek a Kindergruppe alkalmak lebonyolításában. Az elkövetkező időben is szívesen vennék részt olyan jellegű programban, megbeszélésen, amely a gyerekek, fiatalok gyülekezetbe való bevonását célozza meg, értékeket közvetít nekik és családjuknak is.

DR. MAJOR TAMÁS
(49 éves, okl. erdőmérnök, egyetemi oktató – adjunktus)

1969-ben születtem Sopronban, egy testvérem van (ikrek vagyunk). Édesapám evangélikus, édesanyám római katolikus. 1987-ben érettségiztem, az akkor még állami Berzsenyi Dániel Gimnáziumban, majd egy év kötelező katonai szolgálat után 1988-ban kezdtem meg egyetemi tanulmányaimat. Az erdőmérnöki oklevél megszerzését követően a Roth Gyula Erdészeti és Faipari Szakközépiskolában kezdtem dolgozni, majd 1997-től Sopronban az egyetem Erdőmérnöki Karán tanítok.

2009 húsvétján konfirmált Hegedűs Attila lelkész. Feleségemmel, Bruckner Judittal, aki régi soproni evangélikus családból származik, 2009 nyarán házasodtunk össze.

2009 őszén kapcsolódtam be Hegyi Péter kérésére a Soproni Evangélikus Gyülekezet Hírlevelének szerkesztésébe. A szerkesztői munkát doktori disszertációm készítése miatt pár évre megszakítottam, de 2014 óta ismét lelkesen és szívesen végzem ezt a munkát.

Presbiternek, jelölőbizottsági tagnak, számvevőszéki elnöknek és számvevőszéki tagnak jelöltek, ezek közül az első két tisztséget fogadtam el. Úgy gondolom, ezek azok a területek, ahol leginkább hasznára tudnék lenni gyülekezetünknek.

DR. MAJORNÉ BRUCKNER JUDIT
(45 éves, óvónő – óvodavezető)

Soproni evangélikus családból származom, két testvérem van. Erdőmérnök férjemmel 2009 nyarán házasodtunk össze.

Óvónői diplomámat 1993-ban szereztem, ebben az évben kezdtem el dolgozni jelenlegi munkahelyemen. Óvodánk 2006-ban lett a Hunyadi János Evangélikus Általános Iskola része. Óvodavezetőként 2010-től végzem feladataimat a 4 csoportos, gyülekezetünk által fenntartott óvodában. A hozzánk járó gyermekekkel, családjukkal, − akik túlnyomórészt evangélikus felekezetűek − napi szinten találkozom. Célunk közösen a szülőkkel a gyermekek fejlődésének, készségeinek, képes-

ségeinek kibontakoztatása és a hitre való nyitottság biztosítása szeretetteljes keresztyén óvodában.

Szívesen veszek részt gyülekezetünk életében, akár szervezési feladatokban, akár az oktatási csoportban, vagy gyermek és ifjúsági feladatokat ellátva. Az előző ciklusban is vállaltam a presbiteri jelölést. A póttagságból egy éve kapcsolódtam be a presbitérium munkájába.

Szabadidőmben kórusban énekelek, gyülekezetünk kórusában és a Liszt Pedagógus Kórusban.

MASTALÍR MÁRTA
(43 éves, tanár)

Mastalír Márta vagyok. Latin-német szakos középiskolai tanár, stíluskommunikátor.

Számos családi szállal kötődőm evangélikus egyházunkhoz, azon belül is soproni gyülekezetünkhöz, melynek kisgyermekkorom óta aktív tagja vagyok. Több mint egy évtizeden keresztül vállaltam tevékeny részt a Bastelkreis keretében gyülekezetünk jótékonysági munkájában. Dédpapám – Hanzmann Károly – szellemi örökségét ápolva a tradíció és innováció egysége jegyében vállaltam a megtisztelő jelölést a presbiterségre.

MÁTIS TAMÁS
(47 éves, szobafestő, mázoló, tapétázó mester)

47 éves vagyok, nős, két felnőtt és egy kamasz gyermek édesapja. Beledből származom, ottani ifisként kapcsolódtam be a Mustármag közösség munkájába. 1989 óta élek Sopronban.

Egy épületek belső építésével és felújításával foglalkozó vállalkozást vezetek.

Gyülekezetünkben eddig – tisztség nélkül – részt vettem az építési bizottság munkájában és közvetve az ifjúsági munkában. Presbiterként is főleg e két területen tudok szerepet vállalni.

NAGY SZABOLCS
(47 éves, banki alkalmazott)

Rendezett családi körben élünk feleségemmel és kislányommal. Feleségem szintén evangélikus.

2006 óta vagyok presbiter, 19 éve a bankszektorban dolgozom.

Amennyiben munkámra igényt tart a gyülekezet – akár presbiterként, akár egyéb formában – a missziós, a pénzügyi, és a média-, kommunikációs munkacsoportokban tudok részt venni, valamint szívesen segédkezem a jelölőbizottság munkájában.

Folyamatosan azt kell szem előtt tartanunk, hogy célunk nem ingatlanok és beruházások kezelése, hanem Jézus Krisztus megváltó munkájának, Isten szeretetének hirdetése.

Elképzelésem egy olyan gyülekezet fenntartása, ami sokszínű és sokféle embert képes magába foglalni és képes saját erőből missziós munkát végezni.

Tanár és közgazdász végzettségem mellett hittanár oklevelem is van, 2000-ben végeztem a Teológián.

NAGYVÁRADI KATALIN
(35 éves, kontroller – közgazdász)

Budapesti tanulmányaim idején 3 évig a Luther Márton Szakkollégium hallgatója és lakója voltam. Felnőttként konfirmálkodtam, tudatosan döntöttem úgy, hogy az evangélikus közösség tagja szeretnék lenni. Egy 3 és egy 5 éves kisgyermek anyukája vagyok, ők a Hunyadi János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola óvodásai. Közgazdász diplomám van, jelenleg bankban dolgozom kontrolling területen. 2016 óta vagyok a pénzügyi munkacsoport tagja. Azért fogadtam el a jelölést, mert bízom benne, hogy munkámmal én is segíteni tudom a gyülekezetet.

NÉMETH EDE
(48 éves, pénzügyi tanácsadó)

Nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené. (Róm 9,16)

Nős vagyok, feleségem a Líceumban nemzetiségi tagozaton tanít. Közgazdasági végzettséggel és 25 éves szakmai tapasztalattal rendelkezem a pénzügyek terén.

Stiegler Gusztáv ükapám haláláig a soproni evangélikus gyülekezet lelkészeként szolgált, Dr. Urbán Ernő nagyapámra evangelizáló honvédlelkészként emlékeznek.

Gyülekezeti közösségünk célja az evangélium megélése és hirdetése Sopronban, és a döntéseknek gyakran van anyagi vonzata. Megválasztásommal a döntések felelős meghozatalánál illetve vizsgálatánál tudok munkámmal – gazdasági szempontból – érdemben segíteni.

Különösen fontosnak tartom gyülekezetünk jövője szempontjából a bizalom megerősödését. A gazdálkodást tekintve pedig a jó sáfárságot, azaz jelentős közösségi vagyonunkkal felelősen kell gazdálkodnunk. Fontos, hogy pénzügyeink fenntartható egyensúlyban legyenek.

Tisztelettel fogadtam el a presbiteri és a számvizsgáló bizottsági jelölést, hittestvéri támogatásukat köszönöm.

ŐRI KATALIN
(32 éves, hitoktató (katekéta – lelkipásztori munkatárs))

Isten vezetését elfogadva 2015-ben kaptam meghívást arra, hogy a hitoktatás szolgálatát a soproni gyülekezetben végezzem. Örülök, hogy azóta a Mocorgó és a FiFi alkalmak során sok-sok gyermekkel és családdal találkozhatom. Gyülekezetünk jövőjével kapcsolatban nagyon fontosnak tartom a gyerek-istentiszteleti közösség erősítését és bekapcsolását az egész gyülekezeti életbe, hogy jó és élő kapcsolat épülhessen ki a különböző generációk között.

Hiszem, hogy csak emberi számítással és észszel sem világi, sem egyházi közösséget nem lehet jól kormányozni, ezért hadd helyezzem a Testvérek szívére a következő igét. Isten a fiatal Salamon királyt egy éjjel álmában megszólította: *„Kérj valamit, én megadom neked!”* Ő pedig helyénvaló kérést mondott: *„Adj szolgádnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és rossz között.”* Engedjük, hogy Isten vezesse a mi gyülekezetünk életét is az Ő bölcsességével, hogy így megtapasztalhassuk végtelen áldásait!

RAJNAI KÁROLY
(62 éves, tanár – iskolaigazgató)

Matematika-pedagógia és technika szakos általános iskolai tanár vagyok. A Soproni Gyülekezetben kereszteltek és konfirmáltak. A Hunyadi Iskolánknak huszonhárom éve vagyok az igazgatója.

A presbitériumnak 22 éve vagyok tagja, mint intézményvezető. 2000-től 2012-ig az Országos Oktatási Bizottság tagja voltam. Munkámat Péterfy-, és Gyurátz-díjjal ismerték el.

SOÓSNÉ VÁMOS MÓNIKA
(43 éves, köztisztviselő)

ld. jelöltek a jegyzői tisztségre

STINNER DÁVID
(38 éves, szociálpedagógus)

ld. jelölt a felügyelői tisztségre

TAKÁCS-IVÁNCSICS ZSUZSANNA
(35 éves, múzeumi alkalmazott – jelenleg GYES-en)

1983-ban Sopronban születtem. A Berzsenyi Dániel Evangélikus Gimnázium és Líceumban érettségiztem, ahol tanáraink példamutatása, elhivatottsága utat mutatott és örökre szóló barátságokra tehettem szert. A líceum elvégzése után Budapesten folytattam bölcsész és pedagógiai tanulmányaimat. Férjemmel és kislányainkkal Sopronban élünk, jelenleg kisebbik gyermekemmel még otthon vagyok, de a Soproni Múzeum alkalmazásában állok.

Kisgyermekes anyaként fontos számomra, hogy tovább folytatódjon a soproni evangélikus

gyülekezetben a gyermekek számára befogadó, elfogadó és a folyamatos fejlődésre lehetőséget adó közösségi munka. Az összefogás és támogatás jegyében olyan lehetőségeket biztosítani a felnövekvő generáció számára mely elengedhetetlen az egészséges, erkölcsös, vallásos nevelés szempontjából. Minden ezt előmozdító kívánó kezdeményezést örömmel támogatnék. Elsősorban a programszervezés és a gyerekek körüli tevékenységeknél tudnék aktívan közreműködni.

DR. TÖLLI KATALIN
(50 éves, járási hivatalvezető)

Soproni evangélikus családból származom, 28 éve élek házasságban, egy felnőtt lányunk van. 1990-től a közigazgatásban dolgozom jogászként, 2013 óta vagyok a Soproni Járási Hivatal vezetője. 2006 óta a presbitérium tagja voltam, ezt megelőzően pedig képviselőtestületi tag.

A gyülekezet jogi munkacsoportjának vezetése mellett az építési és ingatlanhasznosítási, valamint a média- és kommunikációs munkacsoportban tevékenykedtem. Közreműködtem a gyülekezeti lap (Christophoros) és a Hírlevél szerkesztésében.

Fontosnak tartom a gyülekezet életében való részvételt mind az istentiszteleteken, mind az egyéb alkalmakon. Abban szeretnék segíteni, hogy gyülekezetünk átláthatóan és harmonikusan működő, minél többek számára lelki megújulást, feltöltődést nyújtó közösség legyen. Ezért szívesen vennék részt a jövőben is a jogi és média csoportok munkájában.

TREMMER BERNADETT
(50 éves, tanító / tanár)

2000-től a Hunyadi János Ev. Óvoda és Ált. Iskola pedagógusaként tevékenykedem: először tanítói, később diákönkormányzat-vezetői, 10 éve pedig (jelenleg is) igazgatóhelyettesi megbízatással.

Tanítói, tanári, közoktatás-vezetői és grafológusi diplomával is rendelkezem, valamint sok más továbbképzés mellett elvégeztem az Evangélikus Hittudomány Egyetem 120 órás pedagógus továbbképzését is.

Pedagógusminősítési és tanfelügyeleti szakértőként sorra járom egyházunk (elsősorban dunántúli) oktatási intézményeit, ahol szakmai tudásomért és emberséges hozzáállásomért rendre kapom a kollégák elismerését.

2017-ben az Országos Evangélikus Egyház Nevelési-Oktatási Bizottsága pedagógiai munkámat „Az év tanítója" kitüntetéssel, díjjal méltatta.

Gyülekezetünkben az „Alfa-kurzus" tanfolyamok idején jelentős önkéntes munkát végeztem, szeretetvendégségek lebonyolításában és hajnali húsvéti istentiszteleteken felolvasással segítettem. Természetesen a jövőben is szívesen, szeretettel vállalok hasonló vagy akár más jellegű feladatokat.

Képzettségemből kifolyólag gyülekezetünkben elsősorban oktatással kapcsolatos tevékenységet végeznék szívesen.

ZATYKÓ ZSUZSANNA
(46 éves, esetmenedzser)

1971-ben születtem Sopronban. Szociális munkás és szociálpolitikus szakon végeztem az ELTE-n 1998-ban. Jelenleg a soproni Család- és Gyermekjóléti Központban dolgozom esetmenedzserként. Lányom a Berzsenyi Dániel Evangélikus Gimnázium (Líceum) 9. osztályos tanulója. Szívesen segíteném a közösségünk életét kulturális területen, de foglalkoztat a környezettudatos életmód is.

Jelölt a számvevőszéki elnöki tisztségre – *Megválasztható: 1 fő.*

NÉMETH EDE
(48 éves, pénzügyi tanácsadó) – ld. presbiterjelöltek

Jelöltek számvevőszéki tagságra – *Megválasztható: legfeljebb 6 fő.*

BÍRÓ DIÁNA
(32 éves, könyvelő)

Gyulán születtem, 2003-ban érkeztem Sopronba, majd a Nyugat-magyarországi Egyetem Közgazdaságtudományi Karán diplomáztam. Ezután Ausztriában helyezkedtem el egy könyvelőirodában, és 6 éve végzem megbízhatóan munkámat.

2017 áprilisában keresztelkedtem meg, és augusztusban konfirmáltam. Számomra nagyon fontos lenne, hogy viszonozni tudjam ennek a hitközösségnek azt, amit én lelkileg kaptam az elmúlt időszakban. Szeretnék továbbra is aktív részese lenni a gyülekezetnek, és éppen ezért fontosnak tartom, hogy olyan tevékenységgel szolgálhassam, ami a szakmám is egyben, tehát én a pénzügyi felügyeletben tudnám felajánlani szolgálataimat.

DR. EDELÉNYI ERZSÉBET
(55 éves, orvos)

ld. presbiterjelöltek

DR. FRIEDRICH ANDRÁS
(77 éves, ny. gazdasági főigazgató)

Tanulmányaimat 1947-ben az evangélikus tanítóképző gyakorlójában kezdtem, majd 1959-ben a Berzsenyi Dániel Gimnáziumban érettségiztem – ugyanabban az épületben. A Közgazdaságtudományi Egyetem elvégzése után Budapesten dolgoztam, legemlékezetesebbek a Belkereskedelmi Kutatóintézetben eltöltött éveim voltak. 1969-as házasságkötésem segített vissza Sopronba. Munkahelyeim a GySEV, a Soproni Sörgyár és az egyetem voltak. 56 éves koromban nyugdíjba mentem, ezt követően aktív oktatási tevékenység következett a fertődi magyar-német oktatási nyelvű közgazdasági szakközépiskolában, majd a felnőttoktatásban.

Ezek mellett 63 éve foglalkozom zenével, zenekarokban játszottam, illetve jelenleg is vezetem a Soproni Juventus Koncert-fúvószenekart. Hangszereim a vadászkürt és a zongora. A Fenyő téri úttörőzenekarból sikerült a fent említett együttest felépíteni, melynek sikerét több hangfelvétel, valamint hazai és nemzetközi elismerés is bizonyít.

GERHÁT ORSOLYA
(41 éves, zenetanár)

ld. presbiterjelöltek

JACZKÓ ESZTER
(35 éves, pénzügyi főelőadó, számviteli szakértő – jelenleg GYED-en)

Evangélikus hitéletem már gyerekkoromban elkezdődött, hiszen diakonisszajelölt nagymamám és anyukám felváltva kísértek el a soproni gyerek-istentiszteletekre. Ezek a régi emlékek jönnek elő, mikor 3 gyerkőcömet már én viszem ezekre a vasárnapi alkalmakra. A Berzsenyi Líceumban érettségiztem, majd ezt követően közgazdász diplomát szereztem, pénzügy szakon. A GYSEV Zrt.-nél végzett munkám is szorosan ehhez a területhez köthető, hiszen kezdetben pénzügyi főelőadóként, majd a 2 gyerek után számviteli szakértőként dolgoztam. Szerencsésnek mondhatom magam, hiszen a munkám egyben a hivatásom is, és mindig szívvel-lélekkel végeztem a feladataimat. Igazán nagy megtiszteltetésnek érezném, ha számvevőszéki tagként is segíthetném Egyházunk zavartalan működését.

JOÓ KATALIN
(40 éves, banki kkv. kapcsolattartó)

Sopronban születtem 1977-ben, iskolás éveimet is itt töltöttem, melynek fő meghatározója a zene, a zeneiskolás és a fúvószenekari évek voltak. Győri főiskolás tanulmányaimat követően visszajöttem Sopronba, itt élünk családommal. Az elmúlt 15 évben gazdasági területen dolgoztam – vállalkozásfinanszírozásban, ügyfélkezelésben, a bankos szakma több területén.

Az evangélikus gyülekezettel barátaim révén középiskolás koromban ismerkedtem meg, de a gyülekezet tagja csak felnőttként lettem.

A Számvevőszék tagjaként az elmúlt években szerzett tapasztalataimmal és szakmai tudásommal szeretném a gyülekezetet szolgálni.

A gyülekezet életében szívesen részt vennék a gyerekeknek, ifjúságnak szóló munkákban, zenei vagy bármely más szervezést igénylő tevékenységben is. Fontosnak tartom, hogy a gyülekezet fiatalabb tagjai is stabil hittel, tiszta szívvel lehessenek egy összetartó gyülekezet tagjai.

NAGYVÁRADI KATALIN
(35 éves, kontroller – közgazdász)

ld. presbiterjelöltek

NÉMETH EDE
(48 éves, pénzügyi tanácsadó)

ld. presbiterjelöltek

PODMANICZKINÉ MOLNÁR BRIGITTA
(47 éves, ügyintéző)

Soproni lakos vagyok, végzettségem mérlegképes könyvelő. Jelenleg ügyintézőként dolgozom. Férjemmel együtt nevelem két gyermekemet.

Az előző ciklusban is betöltöttem ezt a pozíciót. Szívesen veszek részt a gyerekekkel kapcsolatos programok szervezésében és lebonyolításában.

Jelöltek az egyházmegyei küldötti tisztségre – *Megválasztható: 2 küldött és 2 pótküldött.*

BÁLINT ÁDÁM
(42 éves, gépkocsivezető)

ld. presbiterjelöltek

GIGLERNÉ ORBÁN ANNA
(66 éves, ny. osztályvezető főnővér)

A soproni evangélikus templomban kereszteltek, majd konfirmálkodtam, az evangélikus ifjúság tagja, „Jüngis" lány voltam – a mai napig tartjuk a kapcsolatot. Egészségügyben három diplomát szereztem.

Felnőttként elvégeztem az ALFA-kurzust. A hitélet és a segítés elkísérte az életemet. A körülöttem levő embereken való segítés, odafigyelés számomra természetes. A nyolc órás istentisztelet hűséges tagja vagyok, családias légkörében odafigyelünk egymásra, segítünk egymáson.

RAJNAI KÁROLY
(62 éves, tanár, iskolaigazgató)

ld. presbiterjelöltek

SCHLŐGL KÁLMÁNNÉ
(67 éves, ny. munkaügyi ügyintéző)

Az 1960-70-es években a soproni gyülekezet ifjúságába, a „Jüngi"-be jártam. Korábban munkaügyi ügyintézőként dolgoztam a GySEV-nél. Jelenleg a gyülekezet egyházmegyei küldötte és a jelölőbizottság tagja vagyok. A barkácskörben, a jótékonysági ruhavásár lebonyolításában tevékenykedek.

Jelöltek jelölőbizottsági tagságra – *Megválasztható: legfeljebb 5 fő.*

DR. MAJOR TAMÁS
(49 éves, okl. erdőmérnök, egyetemi oktató – adjunktus)

ld. presbiterjelöltek

HAJDUNÉ SIKLÓSI ZSUZSANNA
(72 éves, ny. vasúti ügyintéző)

Sopronban egy wiedeni evangélikus nagycsaládba születtem 1945-ben. Az egyetemi és további, Budapesten eltöltött hét év kivételével itt élek. A GySEV-től mentem nyugdíjba. Az egyházban eddig nem foglaltam el pozíciót, rendezvények lebonyolításában alkalmilag veszek részt. Megválasztásom esetén szívesen segítem a bizottság munkáját.

KÓNYI-KISS GÁBORNÉ DR.
(60 éves, ny. jogász)

ld. jelöltek a jegyzői tisztségre

NAGY SZABOLCS
(47 éves, banki alkalmazott)

ld. presbiterjelöltek

NÉMETH KATALIN
(66 éves, háztartásbeli)

Szombathelyen születtem, soproni egyetemi éveim után Budapesten dolgoztam. Több évtizede ismét Sopronban élünk férjemmel. Nagyon szeretek énekelni, évek óta több kórus tagja vagyok, örömmel énekelek gyülekezetünk kórusában is. A német bibliakör és istentiszteleteink rendszeres résztvevője vagyok, lehetőségem szerint felolvasásokkal is szolgálok. A 2014-es Gustav Adolf-ünnep programjában a kórustalálkozó szervezése volt a feladatom, melynek nagy örömmel tettem eleget.

SCHLŐGL KÁLMÁNNÉ
(67 éves, ny. munkaügyi ügyintéző)

ld. jelöltek az egyházmegyei küldötti tisztségre

Deutsche Seiten

„Ich gehe zu Fuß, auch im tiefsten Schnee“

In Erinnerung an Elza Brandeisz (1907–2018)

Diese Zeilen schreibe ich am 22. Januar, eben an jenem Tag, an dem unser ältestes Gemeindeglied und zugleich die älteste Bürgerin Soprons in Balatonalmádi bestattet wird. Diesen Tag nehme ich zum Anlass, meine Erinnerung an sie zusammenzufassen.

Ich blicke zurück auf das Ende der 60er Jahre, als ich nach meinem Abitur in den Ferien als Fremdenführer in Sopron gearbeitet hatte. Damals galt die Storno-Privatsammlung als Geheimtipp, die Regierung hat sie erstaunlicherweise von der Beschlagnahmung verschont. Gegen einen „stolzen“ Eintrittspreis von 4 Ft/Person war die Sammlung unter der fachkundigen Führung von Gábor Storno und seiner Gattin Ágota zu besichtigen. Sie führten kleine und größere Gruppen gleichermaßen gerne und ausführlich. Doch für den Erhalt der Sammlung war es wichtig, dass immer wieder auch größere Gruppen kamen. Einmal brachte ich eine 30- bis 40-Mann-Gruppe in die Ausstellung, und man dankte mir diesen Einsatz für das Haus: Meine Belohnung waren eine halbe Stunde Ruhepause, eine Tasse Kaffee und – was viel wichtiger war – ein Gedankenaustausch mit den Familienmitgliedern. Eines Tages kam eine rüstige, energische Rentnerin, die mir als Vertraute der Familie vorgestellt wurde. Es war Elza Brandeisz, die auf Bitte der Familie Storno dort ihre Tätigkeit als

Führerin durch die Sammlung begann. Sie fiel mir auf, da sie die sachkundigen Erklärungen so gut vorgetragen hatte, als wäre sie ein Familienmitglied. Ihr Deutsch war ausgezeichnet und physisch schien sie unermüdlich zu sein.

Als sie erfuhr, dass ich in Dresden studierte, hatte sie mir von ihren Dresdener Aufenthalten in den 20er und 30er Jahren erzählt und mich mit ihrer Gastgeberfamilie in Kontakt gebracht. Als ich ihren einstigen Gastgebern – der Familie Schütz – einen Besuch abstattete, lernte ich einen etwa sechsjährigen Buben kennen, den ich rund vier Jahrzehnte später in Sopron wiedersehen sollte und der die Einzelheiten meines damaligen Besuches genauestens in Erinnerung hatte.

Es folgte eine Pause von dreißig Jahren, bis ich von meinen Auslandseinsätzen müde wieder in Sopron aufgetaucht bin. Ich hatte Elza néni fast vergessen, bis ich im Bus eine alte Dame erblickte, die mich an sie erinnerte. Als wir ins Gespräch kamen, wollte ich ihr natürlich nicht direkt ins Gesicht sagen, dass sie mich an jemand erinnerte, die vermutlich schon verstorben sei. Doch umso größer war unsere Freude, als wir diesen Irrtum klären und den Kontakt wieder aufnehmen konnten. Sie besuchte uns, und noch öfter besuchten wir sie. Erst da erfuhr ich, dass sie nicht nur als Pionierin des Ausdruckstanzes Bedeutendes geleistet hatte, sondern sich auch als Retterin der Familie Soros und weiterer Menschen vor der Deportation sowie – nach dem Verbot der Bewegungskunst von 1948 – als Pädagogin einen Namen gemacht hatte. Sie wurde dann Turn- und Zeichenlehrerin in Balatonalmádi. Zu ihren Schülern zählte zum Beispiel der spätere Theaterregisseur Imre Kerényi, der uns einige Male zu seinen hiesigen Inszenierungen einlud. Wir kamen im schlimmsten Winterwetter zu Fuß an. Nach einem guten Gespräch wollte man uns mit dem Auto nach Hause chauffieren, aber Elza Brandeisz weigerte sich, das Angebot anzunehmen. Sie sagte: „So lange ich mich bewegen kann, gehe ich zu Fuß nach Hause – auch im tiefsten Schnee.“

Damals war sie noch relativ „jung“, um die hundert Jahre. Auf die Frage, wie ihr die Vorstellung gefallen hätte, meinte sie: „Ich bedauere jede Minute, die ich hier sitzen musste, mich langweilt das ganze.“ Leider hatte sie, wie bei jeder anderen von ihr geäußerten Kritik, recht.

Diese ehrliche, kompromisslose Denkweise mag manchem nicht gefallen haben. So ereilte sie, sie war gerade 96 Jahre alt, der Vorwurf, rassistisch zu sein, da sie angeblich Zigeuner nicht mochte. Dies empörte auch mich – und so bat ich László Nező, einen Roma-Reporter, diese unwahre Anklage zu berichtigen. Er verfasste einen Artikel, mit dem diese Sache ins Reine gebracht wurde.

In Erinnerung bleibt mir auch, dass sie in dieser Zeit mehrere provozierende Fragen erhielt, etwa: „Mögen Sie Juden?“ Ihre Antwort war: „Sehen Sie, es gibt gute und schlechte Juden. Ebenso gibt es gute und schlechte Christen.“

Bis ins hohe Alter las sie regelmäßig und viel. Häufig sah ich Zeitungsartikel, in denen sie alles unterstrichen hatte, was sie als wichtig erachtete. Sie selbst war sicherlich konservativ, scheute sich jedoch nicht, mit Menschen verschiedenster Gesinnung und aus den verschiedensten Bereichen des öffentlichen Lebens in Berührung zu kommen.

Dank dem ORF gibt es einen Bericht über sie, in dem ich auch erscheinen durfte. Mich berührte, dass der ORF unser gemeinsames Foto verwendete, als man dort von ihrem Tod berichtete. Sie hat mich als Freund angesehen und zog mich immer wieder ins Vertrauen. So durfte ich als Dolmetscher fungieren, als Jonathan Soros samt Familie bei ihr zu Besuch

war. Einen Satz möchte ich hier von Jonathan zitieren: „We are sorry to advise you, that we are not any more jewish, we are lutheran. »We are sorry« – this part was only a joke.“ („Es tut uns leid, Ihnen mitzuteilen, dass wir keine Juden mehr sind. Wir sind inzwischen Lutheraner. Der Teil »Es tut uns leid« war übrigens ein Witz.“)

Sie war mit Leib und Seele Lutheranerin. Sie hatte die Kirche mit hohen Spenden dementsprechend unterstützt. Genauso großzügig verteilte sie auch Gaben an andere Personen. Selbst ihr Haus hatte sie schon zu Lebenszeiten verschenkt.

Auf meine Frage, was das Geheimnis des langen Lebens sei, sagte sie: „Erstens wenig essen und zweitens mehr Bewegung.“ An beidem versuche ich mich noch immer.

Die Sorgen des Lebens, das sie bis zum Alter von 102 ganz allein gemeistert hatte, nahm sie mit Humor. Nachdem sie sich bei der Vollbremsung eines Busses blaue Flecken geholt hatte, sagte sie zu mir: „Schauen sie mich an, so kann ich nicht zum Rendezvous gehen.“

Alle, die sie kennenlernen konnten, werden sie nie vergessen. Gott hat sie mit einem reichen, langen Leben beschenkt. Jetzt möge sie im Frieden ruhen. Wir hoffen, dass wir uns bei der Auferstehung wieder treffen werden.

Miklós Németh

Ihr mutmachendes Lächeln wird uns fehlen

In Erinnerung an Maria Wild-Vinczepap (1961–2018)

Langjährige Bekannte, Kollegin, Mutter, Klassenlehrerin unserer Tochter, Geschichtslehrerin unseres Sohnes. Und viel, viel mehr! Ein Vorbild, ein Etalon, ein Wegweiser.

Elternbesprechungen: die Latte ist hoch. Es gibt kein Vorbeireden, kein Mittelmaß. Klare Ziele, klare Aufgaben, eindeutiger Weg. Wir können kaum mithalten.

Feiern, Ausstellungen: die Latte ist hoch. Geschichte als Lehre für die Gegenwart. Jung und Alt im Dialog.

Sie war und ist ein Geschenk für uns. Danke! Der Abschied fällt schwer. Die Hoffnung bleibt und soll uns stärken im Glauben und in der Liebe.

Die Latte ist hoch.

Katalin Hirschler

Die Welt ist voller Wunder. Tag für Tag sind sie unter uns. Doch die meisten von ihnen nehmen wir nicht wahr – oder erst dann, wenn sie nicht mehr da sind. Unsere „Mami“ – wie unsere Klasse sie nannte – Maria Wild-Vinczepap war eines der größten Wunder. Sie gehörte zu den besonderen Menschen, zu deren Lebzeiten wir bereits wussten, dass es nichts gibt, was ihr gleich kommt. Sie verfügte über eine ungeheure Kraft. Sie legte in all ihre Arbeit maximale Energie. Doch manchmal reicht auch das nicht – das wusste auch sie. Sie gab sich in Gottes Hand und befahl ihm ihr Leben an. Gott hat sie so sehr geliebt, dass er sie zu sich gerufen hat.

Auch an ihren schwersten Tagen hatte sie vor Augen, dass es den anderen gut gehen möge. Sie beschützte uns vor der Sorge. Noch nicht einmal so viel Egoismus hatte sie in sich, dass

sie in ihren schwersten Zeiten im Mittelpunkt stehe. Doch ebendort war sie. Ich sage nicht, dass wir in jeder Minute eines jeden Tages nur an sie gedacht hätten, denn das wäre nicht wahr. Doch ich kann sicher behaupten, dass sie in unseren Gedanken immer irgendwie da war. Und wenn unser Telefon vibrierte, hofften wir, dass sie uns über Holger eine Nachricht sendet.

Für mich ist unbegreiflich, was geschehen ist. Ich kann mir nicht vorstellen, kann nicht glauben, dass wir keine einzige Klassenleiterstunde mehr mit ihr haben werden – und auch kein Geschichte. Dass wir sie nicht mehr auf dem Flur sehen werden. Es wird alles fehlen, womit sie unseren Alltag bereicherte. Sie wusste, was sie wollte, und tat alles dafür. Sie wollte die schweren Zeiten, ihre Krankheit überstehen, darin sind wir uns sicher. Wie auch darin, dass ihre außergewöhnliche Kraft und ihr Glaube sie in schweren Zeiten getragen haben, mit dem sie uns allen ein Vorbild war.

In den letzten anderthalb bis zwei Wochen betrat ich mit dem Gedanken das Schulgebäude, dass ich sie sicher noch sehen werde. Ich dachte, ich hätte noch Zeit, ihr all das zu sagen, was ich ihr sagen wollte: Dass ich dankbar dafür bin, dass ich sie kennenlernen durfte. Dass ich ihr dankbar bin für alles, was sie mir beigebracht hat – seien es Lektionen in schulischen Dingen oder in Fragen des Lebens oder aber in Liebe und Akzeptanz des anderen Menschen. Ich bin dankbar, dass ich sie lachen hörte und sah. Die funkelnden Augen werde ich nie und will ich nie vergessen.

Nun können wir ihr nicht mehr sagen, dass sie unsere „Mami“ wurde, unsere zweite Mutter, auf die wir immer zählen konnten, wenn es Schwierigkeiten gab, die immer das Beste für uns wollte. So viele schöne Momente haben wir mit ihr erlebt – und so viele schöne Momente wären noch vor uns gelegen. Sie wird nicht mehr dabei sein bei unserem letzten Klassenausflug. Sie wird nicht bei unserer Bandweihe dabei sein, und nicht sie wird uns die Bänder anstecken. Sie wird nicht da sein bei unserem Auszug aus der Schule, beim letzten Schuljahresabschluss – und auch nicht beim Abitur. Dort wird sie uns nicht gegenüber sitzen mit ihrem charakteristischen Lächeln, mit dem sie uns Mut gegeben hat, und mit ihrem fortwährenden Nicken, auch wenn wir noch so großen Unfug geredet haben, dass sie am liebsten aus dem Klassenraum hinausgerannt wäre.

Doch unsere Erinnerungen kann uns niemand nehmen. Wir bewahren sie uns – und denken so an das Gute und bleiben stark, manchmal mit Tränen in den Augen, doch das ist nicht unbedingt ein Zeichen von Schwachheit. Das ist Liebe. Liebe einem Menschen gegenüber, ohne den die Welt ärmer ist und den wir für immer in unsere Herzen geschlossen haben. Ihr Gedenken lebt in uns weiter.

Dalma Gosztom

Es war vor gut vier Monaten, Mitte September. Wir waren auf Klassenausflug mit der 11c – mit dem Rad rings um den Neusiedler See. Auf dem Rückweg – auch noch hinter Mörbisch – half Marica als fürsorgende Klassenleiterin noch Schülern, die Probleme mit ihrem Fahrrad hatten, auf dass sie weiterfahren und das gemeinsame Ziel in Ödenburg erreichen konnten. Doch dann zeichnete sich kurz vor Kroisbach ab, dass Marica selbst nicht mehr mit uns bis ins Ziel nach Ödenburg fahren kann. Wohlgemerkt keinerlei gesundheitliche Probleme, der Reifen ihres Fahrrades hatte einen Platten. Wir kamen nicht gemeinsam ins Ziel, sondern die letzte – und etwas steilere – Etappe hatten wir alleine zu bewältigen – ohne Maricas Begleitung, ohne ihr Anwesenheitskontrollsystem, bei dem die Schülerinnen und Schüler ihre laufende Nummer je in aufsteigender Reihenfolge zu sagen hatten und vor allem ohne ihr aufmunterndes Lächeln, das doch gut getan hätte, gerade als manch einer schon etwas erschöpft ums Vorankommen kämpfte.

Die letzte Etappe unseres Weges hatte irgendwie eine Schwere, schließlich waren wir doch auf einen gemeinsamen Weg aufgebrochen mit der klaren Absicht, diesen Weg bis zum Ziel gemeinsam zurückzulegen – und nun mussten wir alleine die letzten Kilometer bewältigen.

Dieser kleine Abschied auf der Klassenfahrt fand nur wenige hundert Meter vom Kroisbacher Friedhof statt, an dem wir sie zur letzten Ruhe begleiteten. Und auch sonst scheint mir diese Begebenheit vor vier Monaten ein Stück weit zur Metapher für den heutigen großen Abschied geworden zu sein.

Es kam unerwartet – dabei hätte man doch noch viel gemeinsam vorgehabt. Gerade auch sie. Wie freudevoll hat sie von bevorstehenden Aufgaben und Projekten gesprochen.

Und die Ahnung für ihre jetzigen Schülerinnen und Schüler, dass die bevorstehende – steilere – Wegetappe bis zum Ziel des Abiturs ohne ihre Begleitung, ohne ihre Aufrufe zum disziplinierten Arbeiten und ohne ihr Lächeln schwerer sein werden.

Dabei hatte sie bis zuletzt den anderen geholfen: An jenem Tag Ende November, nachdem ihre Klasse erfuhr, dass sie für längere Zeit krank sei und es nun eine Vertretungsregelung geben würde, hielt ich die Klassenleiterstunde in ihrer Klasse. Zwei Minuten vor Beginn rief sie mich an: „Holger, an meinem Platz im Lehrerzimmer findest du eine rote Mappe. Darin sind Urkunden, mit denen besondere Leistungen der Schüler honoriert werden sollen. Bitte gib sie ihnen jetzt, dann ist die Stimmung gleich schon besser." Ganz typisch. Gleich eine Idee, wie dieser nicht leichte Moment für die Klasse ein wenig erträglicher werden kann.

Ich wünschte, ich könnte das auch. Für mich ist auch dieser Moment ein besonderer geworden – einer von vielen, die ich mitnehme auf die vor mir liegenden Wegstrecken. So vieles nehmen wir mit. In so vielem lebt sie weiter.

Wir haben Marica sehr in unser Herz geschlossen – und spüren tiefen Schmerz, weil sie uns sehr fehlt.

Wir beugen uns unter Gottes Willen – aber nur, weil wir keine andere Wahl haben.

Wir tun es widerwillig, verständnislos und mit weinenden Augen.

Und doch: Wir danken Gott für alles, was er uns durch Marica geschenkt hat.

Wir danken ihm für alle Herzlichkeit und Zuneigung, die wir mit Marica teilen konnten – und sie mit uns.

Und wir danken ihm, dass er Marica einen Glauben schenkte, der sie im Leben, in Krankheit, im Sterben getragen hat.

Sie war jemand, der den Glauben gelebt hat. Sie war jemand, der für Werte und Traditionen stand. Nun sind wir dran. Wir, die wir sie kannten und schätzen, stehen von nun an umso mehr in der Verantwortung, das weiterzugeben, wofür sie stand und womit sie unser Leben bereichert hat. Gott helfe uns dabei.

Holger Manke

Herr, im Lichte deiner Wahrheit …

Zum Beichtbekenntnis vor dem Abendmahl

Wie ist das eigentlich mit dem Abendmahl und der Beichte? Anders als in anderen Landeskirchen ist es hierzulande üblich, dass vor dem Abendmahl die Gläubigen ihre Schuld vor Gott bringen und ihnen die Lossprechung der Schuld zugesagt wird. Auch in den deutschsprachigen Abendmahlsgottesdiensten bekennen wir unsere Schuld, ehe wir die Einladung Jesu Christi an seinen Tisch annehmen.

Warum eigentlich? Die Frage ist berechtigt. Ist es womöglich – könnte man fragen und denken – eine göttliche Erwartung, dass wir nur in weißer Weste an seinem Tisch willkommen sind und ansonsten unwürdig wären? Mitnichten! Jesus Christus hat Tischgemeinschaft mit so vielen ganz unterschiedlichen Menschen gepflegt, ungeachtet ihrer gesellschaftlichen Stellung, ungeachtet dessen, ob sie Schuld auf sich geladen haben. Seine Liebe zu den Menschen ist vorbehaltlos. Der „Zutritt" ist nicht an Bedingungen geknüpft, wie auch vor den Tischen in Galiläa und anderswo auch vor zweitausend Jahren nicht zunächst ein Beichtstuhl stand. Wir können uns sicher sein, dass Jesus Christus uns in Liebe zu seinem Mahl einlädt, weil wir ihm wichtig sind und er Gemeinschaft mit uns haben möchte – und auch durch das Abendmahl dazu beitragen möchte, dass wir ein befreites und gelingendes Leben führen können.

Wenn wir dennoch vor dem Abendmahl unsere Schuld ablegen, dann tun wir das nur, weil es uns ein Bedürfnis ist. Wenn wir bei Freunden zum Abendessen eingeladen sind, dann ist es uns ja auch wichtig, dass wir schön angezogen sind, und nicht mit Flecken und Staub auf der Kleidung bei unseren Gastgebern erscheinen. Wir machen uns frisch, weil wir uns so wohler fühlen, wenn wir bei jemandem zu Gast sind. Gleichwohl wissen wir, dass unsere Freunde uns auch dann lieben würden, wenn wir in der Arbeits- oder Gartenkleidung erscheinen. Wir sind von Jesus angenommen, wie wir sind! Aber uns ist es nicht egal, wie wir an Jesu Tisch treten.

In dieser Haltung begehen wir die Beichte auch in jedem deutschsprachigen Gottesdienst. Den Beichtfragen und der Lossprechung geht ein Beichtbekenntnis hervor. Es kam die Frage auf, ob es weiterhin so bleiben soll, dass dieses Beichtbekenntnis der Pfarrer quasi stellvertretend für die Gemeinde spricht oder ob auch die Möglichkeit besteht, dieses Gebet mit dem Pfarrer gemeinsam zu sprechen.

Die Antwort ist ganz klar: Jeder darf – aber keiner muss – das Gebet mit dem Pfarrer gemeinsam sprechen. Man darf es ebenso wie bisher in Gedanken andächtig mitbeten – und nichts ändert sich. Oder man darf auch laut mitsprechen. Hier sei jeder frei in seiner Entscheidung. Das eine ist nicht mehr oder weniger wert als das andere.

»Herr, im Lichte deiner Wahrheit erkenne ich, dass ich gesündigt habe in Gedanken, Worten und Werken. Dich soll ich über alles lieben, mein Gott und Heiland, aber ich habe mich selber mehr geliebt als dich. Du hast mich in deinen Dienst gerufen, aber ich die Zeit vertan, die du mir anvertraut hast. Du hast mir meinen Nächsten gegeben, ihn zu lieben, wie mich selbst, aber ich erkenne, wie sehr ich versagt habe in Selbstsucht und Trägheit des Herzens. Darum komme ich zu dir und bekenne meine Schuld. Richte mich, mein Gott, aber verwirf mich nicht. Ich weiß keine andere Zuflucht als dein unergründliches Erbarmen. Amen.«

Dies ist das in unseren Gottesdiensten und Wochenpredigten übliche Beichtbekenntnis. Es findet sich im Evangelischen Gesangbuch unter EG 703.3 auf Seite 1202. Es besteht selbstverständlich die Möglichkeit, das Gesangbuch an dieser Stelle aufzuschlagen und das Beichtbekenntnis abzulesen. Es muss nicht auswendig gelernt werden. Doch wie gesagt, ob man von nun mitspricht oder es weiterhin so hält wie bisher, sei jeder und jedem von Herzen freigestellt.

Holger Manke

Mein Bibelwort

Teil 13

„Darum geht und macht alle Völker zu meinen Jüngern; tauft sie auf den Namen des Vaters und des Sohnes und des Heiligen Geistes und lehrt sie alles zu befolgen, was ich euch geboten habe. Und siehe, ich bin mit euch alle Tage bis zum Ende der Welt."
Matthäus 28, 19–20

Ich habe dieses Bibelwort aus einem bestimmten Grund ausgewählt: Es erinnert mich an meine Konversion. Bis vor fünf Jahren gehörten meine Familie und ich noch der katholischen Kirche an. Indessen standen wir ihr irgendwie fern, haben unseren Glauben nicht ausgeübt, weil wir mit manchen Lehrmeinungen der Kirche nicht ganz einverstanden waren. Uns beschäftigte unter anderem die Frage: Wie kann der katholische Priester über die Seligkeit der Familie sprechen, während er selbst keine eigene Familie haben darf? Darüber habe ich viel nachgedacht. Und irgendwie fand ich darauf nie eine wirklich plausible Antwort. Natürlich könnte man antworten, dass dies eine Regelung ist, die den Priestern dabei helfen sollen, sich alleine auf Gott konzentrieren zu können. Während ich diesem Gedanken sogar ein Stück weit folgen kann, denke ich in letzter Konsequenz aber doch, dass es ganz anstrengend sein muss für die Priester „allein" zu leben. Sie sind von körperlicher Freude und von der Liebe entkleidet.

Freilich hinzu kam noch manche schwere Begegnung mit dem Katholizismus – aber auch der Prunk der katholischen Kirche, der mir irgendwie als „zu viel" erschien. Ich fühle mich irgendwie in der evangelischen Kirche besser in meinem Christsein wieder – und kann ohne zu viel Verzierung auch leichter und schnörkelloser den Kontakt zu Gott aufnehmen. Ich denke überhaupt, dass die Verehrung Gottes nicht von Äußerlichkeiten abhängt. Gott ist es ganz gewiss recht egal, von wo aus wir zu ihm beten. Mit meinem Gottesbild fand ich in der evangelischen Kirche eine Heimat – und so wurde ich hier konfirmiert und besuche den evangelischen Religionsunterricht.

Ein wichtiger Punkt meines Glaubens kommt im genannten Bibelwort zum Ausdruck: Wir haben immer einen Auftrag an unseren Mitmenschen, denen wir weitergeben sollen, was wir selbst empfangen haben. Wenn Gott uns also mit diesem oder jenem Talent oder mit guten An- und Einsichten beschenkt, dann dürfen wir das nicht für uns selbst behalten. Die Frage ist, wie wir das in guter Weise weitergeben können – und das ist geradezu eine moralische Pflicht. Mir ist es wichtig, dass andere Menschen nicht an falsche Dinge glauben und nicht am Glauben und an Gott (ver-)zweifeln. Ich helfe deswegen oft Menschen, wenn sie es brauchen. Wenn ich es mache, dann kann ich Gottes Nähe dabei spüren.

Brúnó Szabó

„Lass dich nicht vom Bösen überwinden, sondern überwinde das Böse mit Gutem."
Römer 12, 21

Als Lehrer in einer evangelischen Mittelschule, als Informatiker und als ehrenamtlicher Mitarbeiter in der Gemeinde habe ich mehrere wichtige Bibelworte, die mein Leben begleiten. „Mein Bibelwort" ist nicht mein Konfirmationsspruch oder unser Trauspruch oder das Bibelwort, das ich zu Beginn meiner gemeindlichen Aufgaben bekommen habe, sondern die Jahreslosung des Jahres 2011. In diesem Wort ermutigt uns Paulus: „Lass dich nicht vom Bösen überwinden, sondern überwinde das Böse mit Gutem."

Wir führen einen ständigen Kampf gegen das Böse. Unsere Anstrengungen sind nicht vergebens, wenn wir mit unserem Glauben an Gott und Jesus Christus, mit Achtung, mit unendlicher Geduld, mit eigener vorbildlicher Haltung und mit zur Vergebung bereiter Herzlichkeit unsere Aufgaben erfüllen und uns unseren Mitmenschen zuwenden.

Deshalb habe ich das Gefühl, dass dieses Bibelwort ganz machtvoll in unseren Alltag und in jeden Bereich des Lebens spricht. Dieses Bibelwort ist da – in der Erziehung meiner Kinder und der mir anvertrauten Mittelschüler. Dieses Bibelwort ist da – auch im Bereich der Informatik und in den Aufgaben, die ich beim Programmieren zu lösen habe. Dieses Bibelwort ist da – auch in jenem aktuellen Großereignis unserer Familie, im Hausbau sowie in allen damit verbundenen Herausforderungen. Dieses Bibelwort ist für mich wie eine Schutzburg und ein Grenzstein. Es weist markant den Weg, als gläubige Christen gut zu entscheiden und zu handeln, damit wir das „lebendige Licht" des Herrn in einer Welt voll Finsternissen bleiben können.

Krisztián Kóczán

„Lass dir an meiner Gnade genügen; denn meine Kraft ist in den Schwachen mächtig."
2. Korinther 12, 9

Als meine gute langjährige Freundin Lilla Zsíros – vormals Lilla Pécz – und ich uns auf unsere gemeinsame Ordination vorbereiteten, wählten wir gemeinsam ein Bibelwort für die Einladungskarte aus. Wir mussten nicht lange überlegen, denn dieses Bibelwort brachte für uns die Erfahrung unseres gesamten damaligen Glaubenslebens prägnant zum Ausdruck – und ebenso die Hoffnung, mit der wir uns in den Dienst Christi zu stellen wagten.

In meinem Leben fallen der Beginn meiner Gottesbeziehung und die Berufung in den Pfarrdienst geradezu zusammen. Ich fühlte mich befreit und froh in Gottes Liebe – und irgendwie hörte ich umfangen von dieser Liebe auch die Stimme der Berufung: Du wirst Pfarrerin. Lange habe ich mir das selbst nicht eingestanden. Mit der Zeit und manchen Schwierigkeiten begann ich mich jedoch mit diesem Gedanken anzufreunden. Zwei Jahre später stellte meine Mutter mir die Frage: „Szilvi, wirst du Pfarrerin?“ Von da an gab es kein Zurück mehr. Denn fortan lebte diese Frage nicht mehr nur in mir selbst.

Die folgenden vierzehn Jahre glichen einer Achterbahnfahrt. Ich glaube, ich war gewiss, dass ich eines Tages ans Ziel käme und zur Pfarrerin ordiniert würde. Gleichwohl hatte ich einen sehr schweren inneren Weg zurückzulegen. Es gab Jahre, in denen ich selbstbewusst zu meiner Berufung zur Pfarrerin stand und meinte: Ja, ich habe alles in mir, was eine Pfarrerin braucht. Dann folgten Jahre, in denen ich das Gegenteil spürte: Wie komme ich dazu zu denken, dass ich als Pfarrerin geeignet wäre? Dann wiederum hatte ich das Gefühl, dass das Pfarrersein einem Käfig gleichen müsse: Tausende von Erwartungen wollen erfüllt werden, während ich selbst dahinwelke.

Eines Tages dann – es war im Sommer 2010 – saß ich am Tische meines Wohnheimzimmers in Neuendettelsau und sprach mit Gott, als ich endlich verstand: Es geht nicht um meine Eignung oder um mein Ungeeignetsein, sondern darum,

dass Er mich berufen hat. Er hat so entschieden, und die Berufung ist und bleibt gültig.

Als Lilla und ich ein Jahr später ein Bibelwort für die Einladung zu unserer Ordination wählten, sprach mich das Wort im 2. Korinther 12, 9 wie ein unbekannter Bekannter an. Wir hatten uns schon mal gesehen, doch nun stellen wir uns einander auch vor – und wissen beide, dass die eigentliche Beziehung zwischen uns erst jetzt beginnt.

„Lass dir an meiner Gnade genügen; denn meine Kraft ist in den Schwachen mächtig.“ Für mich ist dieser Satz kein Zauberspruch oder eine vorgefertigte Antwort auf alles. Sondern es ist Gottes Wort, dessen Bedeutung ich mein ganzes Leben lang lerne. Ich muss nicht danach forschen, sondern von Zeit zu Zeit erklingt es und spricht mit je neuer Botschaft in mein Leben. Und das tut es immer mit Macht und Trost. Denn Gottes Gnade und Kraft sind unerschöpflich.

Szilvia Lázárné Tóth

Von der Kirche elektrisiert

Ein Blick hinter die Kulissen der Kirche mit Ernő Gálos

Zugegeben, wenn wir den Gottesdienst besuchen, machen wir uns darüber keine großen Gedanken. Es ist irgendwie selbstverständlich: Das Licht brennt, die Glocken läuten und die Bank ist beheizt. Es gibt Menschen in unserer Gemeinde, die dafür Sorge tragen, dass diese äußeren Umstände stimmen, auf dass wir uns auf Gottes Wort besinnen können. Ernő Gálos ist unsere Kirche seit Jahrzehnten ein Herzensanliegen. In unserem Gespräch führt er uns ein wenig durch die Kulissen unseres Gotteshauses.

Du kennst dich sehr gut in unserer Kirche aus. Wie begann deine Liebe zu unserem Kirchenbauwerk?

Meine Eltern kommen aus Sopron. Mein Vater war im Ersten Weltkrieg an der russischen Front und ist in Gefangenschaft geraten. Dann fand er in Budapest eine Stellung. So kam es, dass mein Bruder und ich in Budapest geboren wurden. Die Kriegsereignisse brachten es dann, dass das Büro mit den Familien seiner Angestellten organisiert nach Österreich flüchtete. Nach dem Krieg – um Weihnachten – haben uns dann die Amerikaner nach Ungarn zurückgebracht. Da die Wurzeln der Familie in Sopron waren, sind

wir hier gelandet. Damit begann für mich samt Familie auch der Besuch der Gottesdienste in Sopron – und so nahm auch meine Verbindung mit dieser Kirche ihren Anfang.

Und du wurdest dann auch hier konfirmiert. Welche Erinnerung verbindest du mit dieser Zeit?

Ja. Ich habe bei Pfarrer Beyer konfirmiert. Besonders denke ich daran, dass wir Zeiten erlebten, in denen die Kirche unter großem Druck stand. Es war nicht so leicht, den Glauben frei zu leben. Doch gerade in diesen Zeiten besuchten weit mehr Menschen die Gottesdienste als heutzutage. Vielleicht war die Kirche auch für viele noch mehr ein Ort der Hoffnung.

Wir lebten damals in einer kleinen Notwohnung – nur ein Zimmer mit Bad – in der Kirchgasse 12 direkt neben der Kirche. Nach der vierten Klasse der evangelischen Grundschule hörten wir, dass die Schulen verstaatlicht und umorganisiert werden. Die unteren vier Schulklassen des Lyzeums wurden den Grundschulen angeschlossen und die oberen Klassen als Gymnasium verstaatlicht, das den Namen des ehemaligen Schülers Dániel Berzsenyi annahm. Zunächst hatten wir noch Religionsunterricht und gingen gemeinsam von der Schule aus in die Kirche. Mir war es unverständlich, warum ich zunächst in die Schule gehen musste, obwohl ich praktisch Wand an Wand mit der Kirche wohnte. Aber Ordnung musste sein.

Doch unabhängig davon: Das Bild der vollen Kirche prägt meine Erinnerung an meine Jugendzeiten in jedem Falle ganz besonders.

Später lerntest du in Budapest.

Nach dem Abitur wurde ich nicht in der Forstwirtschaftlichen Hochschule aufgenommen. Doch es ergab sich die Gelegenheit, die Ausbildung zum Maschinenschlosser zu absolvieren. So kam ich nach Budapest, wo ich dann mit siebzehn Jahren auch den Volksaufstand erlebt habe.

Was hast du dort erlebt?

Ich war viel zu Fuß unterwegs. Eines Tages wollte ich auf dem Postamt am Ostbahnhof ein Telegramm an meine Familie aufgeben. Auf dem Weg dorthin hörte ich merkwürdige Geräusche – so als würde jemand von außen auf eine Glocke schlagen. Ich ging diesem Geräusch nach und sah in der Akácfa utca gegenüber dem Corvin-Warenhaus die Stalin-Statue ohne Kopf auf dem Boden liegen. Mehrere Menschen schlugen sich einen Teil davon ab – oder versuchten es zumindest, etwa mit einem kleinen Glaserhammer. Von einem, der einen größeren Hammer dabei hatte, konnte ich dieses Werkzeug ausleihen, um auch ein Stück von der Statue abzuschlagen. Freilich, es gab viele heikle Situationen in diesen Tagen in Budapest. Irgendwie haben mich diese Eindrücke dann auf meinem weiteren Weg begleitet.

Zurück in Sopron kam es, dass du dich zunehmend in der Gemeinde eingebracht hast. Du weißt heute eigentlich die Geschichte jedes einzelnen elektrischen Kabels in der Kirche. Wie kam es dazu, dass du für all diese technischen Fragen Verantwortung übernommen hast?

In der Jugendzeit hatte mich die Kirche baulich noch nicht so sehr interessiert. Das begann dann erst deutlich später, vor etwa vierzig Jahren, da arbeitete ich als Elektroplaner im Planungsbüro, als Pfarrer Krámer mich in den Gemeindekonvent rief. Später dann sprachen mich die Pfarrer auch auf die Mitwirkung im Presbyterium an. Vielleicht ist man auch deshalb auf mich gekommen, weil die Frau von Pfarrer Rusznyák eine entfernte Verwandte von mir war.

Mit zunehmender Verantwortung übernahm ich dann auch mehr und mehr Aufgaben. Zu den ersten Unternehmungen in der Kirche, für die ich mich interessierte, gehörte die Installation der Sitzheizung in der Kirche. Darüber hinaus hat mich zum Beispiel – auch berufsbedingt – die Stromversorgung in der Kirche interessiert.

Das heißt: Wenn das Licht in der Kirche ausging, warst du zur Stelle.

Das kann man so sagen. Eine kleine Episode hierzu: Bei einem Abendgottesdienst an einem Sonntag im Spätherbst ließen sich die Kronleuchter über dem Mittelgang nicht einschalten. Ich ging also in den ersten Stock – ich wusste, dass

dort der Sicherungskasten war. Von dort konnte ich die Stromzufuhr zwar wieder einschalten, doch der mittlere Luster blieb aus.

Dem wollte ich natürlich auf den Grund gehen. Ich wusste, dass man vormittags im Gottesdienst Funken beobachtet hatte. Ich wusste also, irgendwas hat einen Kurzschluss ausgelöst – und so ging ich in den Dachstuhl und bemerkte, dass sich das Kirchendach leicht abgesenkt hatte – und mit ihm die Lampe, nur das Kabel hat diese Absenkung nicht mitgemacht. So kaufte ich eine neue Leitung – und zu Weihnachten funktionierte auch der mittlere Luster wieder.

Und noch vieles mehr an Erneuerungen verband sich mit deinem Tun – etwa in Verbindung mit der später folgenden Renovierung des Kirchendachs.

Dafür war der damalige Vorsteher des Presbyteriums, Elek Hollósy, federführend zuständig. Ich habe lediglich geholfen.

Ich wusste inzwischen vieles von der Kirche – und hatte manches auch umgestaltet. Der Sicherungskasten und die Lichtschaltung kamen an ihren heutigen Ort seitlich hinter dem Altar. Dann wurde ein Heizkörper auf der Orgelempore eingestellt. Die Leitung konnte die Stromversorgung jedoch nicht mehr gewährleisten, so wurden zusätzliche Kabel zur Orgel und in den Turm gelegt.

Als der zuständige Facharbeiter, der im Zuge der Kirchendachrenovierung auch für die elektrischen Fragen verantwortlich war, vor Ort war, war ich dabei und brachte Bitten und Vorschläge ein. Damals wurde vom Schaltkasten eine Leitung mit den Kabeln für den oberen Teil der Kirche in den Dachboden verlegt. Da bat ich darum, zugleich noch ein weiteres, dünnes Schutzrohr einzubauen. Vielleicht könnte man ja eines Tages das Läuten der Vaterunser-Glocke vom Altar aus steuern.

Für uns heutige Pfarrer beinahe schon eine Selbstverständlichkeit, dass wir den roten Knopf auf dem Altar betätigen können …

… und damals musste der Organist den Anfang des Vaterunsers dem Kirchendiener mit einer Klingel signalisieren, der zu Ende des Gottesdienstes im Turm saß und dann das Zugseil der Vaterunser-Glocke per Hand bediente. Doch die Idee der Steuerung der Vaterunser-Glocke vom Altar aus wurde dann umgesetzt.

Mit den Glocken gab es übrigens noch weitere Fortschritte: Wir konnten – anlässlich der Turmaußenrenovierung – eine elektronische Uhr in Wien besorgen, mit der das Läuten um 6, 12 und 18 Uhr automatisiert wurde. Nach dem Klöppelbruch bei der großen Glocke nahm sich eine Passauer Firma unserer Glocken an. Im Zuge dessen wurde auch die Steuerung des Viertel- und Stundenschlags umgebaut.

Ich finde, es verdient Respekt, dass du neben allen gemeindlichen Dingen zum Beispiel auch deine Mutter betreut hast.

Naja, ich habe ihr geholfen, aber das war selbstverständlich. Früher war der Familienzusammenhalt noch viel stärker. Ich fürchte, dass wir in Zeiten leben, in denen vieles, was früher eine gewisse Selbstverständlichkeit hatte, verloren ging. Ich denke, früher standen sich Menschen näher, nicht nur, weil sie vielleicht einst während einer Bombardierung gemeinsam viele Stunden in einem engen Schutzraum zubrachten. Die Jüngeren haben solche Erfahrungen nicht mehr gemacht – Gott sei Dank! Jedoch sind an die Stelle der damaligen engeren menschlichen Beziehungen heute vielfach Freizügigkeit, Ausgelassenheit und eine allgemeine Unzufriedenheit getreten, denen zu verdanken ist, dass viele statt des Zusammenhalts vor allem ihre eigene Selbstverwirklichung vor Augen haben.

Was wünschst du dem Miteinander unserer Gemeinde für die Zukunft?

Was mein Wunsch ist, ist die eine Sache, ob dieser Wunsch verwirklicht werden wird, die andere. In den schweren Zeiten nach dem Krieg war die Kirche voll – und auch wenn wir weniger hatten, war die Spendenbereitschaft weit größer als heute. Die Kollekte eines Feiertages passte kaum in zwei Geldsäcke. Heute wird ein solcher Geldsack allenfalls halb gefüllt. Das soll nicht materialistisch erscheinen, doch es zeigt ja etwas von dem Wert, den die Kirche für viele noch hat. Diese Beobachtung erfüllt mich mit Sorge. Eigentlich schließt sich hier der Kreis, denn das Bild von der vollen Kirche – und davon, dass viele Menschen hier ihren Glauben bestärken lassen können und Kraft für das Leben schöpfen – lebt nicht nur als Erinnerung aus der Kindheit, sondern auch als Gebet für die Zukunft in mir.

Holger Manke

Der Weg zur Demut ist oft schwer

Der frühere Wiener Sängerknabe und Schüler des Lyzeums Dávid Bódis im Gespräch

Nachdem die Klasse 11c des Lyzeums „Es wird scho glei dumpa" sang, blieb ein Schüler auf der Bühne und sang als Überraschung für das Publikum solo zur Klavierbegleitung „Macht hoch die Tür" – und das in Formvollendung. Viele, die beim „Musikalischen Advent" diesen besonderen Moment erleben konnten, haben in den folgenden Wochen immer wieder daran zurückgedacht und erkundigten sich auch nach jenem Jungen, der so schön beim Musikalischen Advent sang. Grund genug Dávid Bódis für den Christophoros ein wenig nach seinem Weg zu befragen, der ihn als Kind zu den Wiener Sängerknaben und später dann ans Lyzeum führte. Auch darüber, wer Gott für ihn ist, stand Dávid Bódis Rede und Antwort.

Viele Gemeindeglieder lernten dich kennen, als du beim „Musikalischen Advent" – zunächst mit deiner Klasse, dann auch allein – für uns gesungen hast. Wie hast du diesen Abend in Erinnerung?

Es war schön, dass du uns eingeladen hast. Es hat uns allen viel Freude bereitet, dabei sein zu dürfen. Ich habe diesen Abend auch deshalb in guter Erinnerung, weil sich so viele, die sich dem deutschen Gemeindeleben verbunden wissen, gerne eingebracht haben.

Wie wir an diesem Abend erfahren durften, warst du bei den Wiener Sängerknaben. Wie kam es eigentlich dazu, dass ein reformierter Pfarrerssohn aus Csögle als professioneller Sänger nach Wien kommt?

Ich war von der ersten Klasse an in einer Musikschule und habe immer auch in der Kirche gesungen, inzwischen singe ich häufig solo zur Orgel. Meine Eltern haben natürlich mein Interesse an der Musik verfolgt. Und bei einem Pfarrersausflug nach Wien, stießen wir auf die CDs der Sängerknaben. Das hat unsere Aufmerksamkeit natürlich auf sich gezogen, weil ansonsten ja das Phänomen häufiger ist, dass die Mädchen gerne singen, weniger aber Jungs. Wir dachten, das könnten wir uns mal näher ansehen. Bei den Wiener Sängerknaben gab es dann einen Tag der offenen Tür. Wir dachten uns, da fahren wir mal ganz unverbindlich hin – und verbinden den Wien-Ausflug auch gleich mit einem Besuch im Naturhistorischen Museum. Aus dem Museum wurde nichts, umso mehr aber aus dem Besuch in der Schule der Sängerknaben. Wir sind in der Absicht in das Schulgebäude getreten, als kleine ungarische Familie uns alles mal aus dem Hintergrund anzusehen und zu beobachten, wie es dort so zugeht. Doch bei der Ankunft wurde ich nach meinem Alter gefragt und nach meiner bisherigen „musikalischen Laufbahn". Wir sagten, dass ich Klavier spiele und singe. Keine zehn Minuten später empfing mich der Direktor, um mich anzuhören. Eigentlich kam das ganz unerwartet, ich war nämlich zuvor eine Woche lang krank, habe nicht gesungen und habe nicht Klavier geübt – und war gar nicht darauf gefasst, dass man sogleich eine Art Aufnahmeprüfung macht. So sang ich vom Blatt, spielte Klavier – und dann sagte man, dass ich für eine Woche kommen könnte. Das wurde dann verlängert – immer wieder zuerst um Wochen, dann um Monate, bis klar war, dass ich bleiben darf, wenn ich möchte. Dann wurde ich offiziell aufgenommen und bekam eine Uniform.

Wie alt warst du, als du zu den Wiener Sängerknaben kamst?

Ich war zehn Jahre alt.

Du kamst also mit zehn Jahren eigentlich in eine ganz andere Welt – von Csögle nach Wien in einen weltberühmten Chor. Das waren sicher große Veränderungen.

Ja. Zunächst war ich an den meisten Wochenenden zu Hause. Einmal im Monat gab es einen Auftritt in der Hofburg. Zu diesen Gelegenheiten blieb ich auch übers Wochenende in Wien.

Eine große Veränderung war die Sprache: Eigentlich konnte ich kaum mehr als „Vater" und „Mutter". Nach einem Jahr verstand ich dann alles. Und nach zweieinhalb Jahren sprach ich fließend deutsch.

Doch bei allen Veränderungen muss ich sagen, dass ich mich in Wien sehr wohlgefühlt habe, auch wenn es eine ganz andere Welt war.

Was bleibt dir aus diesen drei Jahren besonders in Erinnerung?

Ganz besonders natürlich die Auftritte sowohl in Wien als auch die Tourneen. In Wien hatten wir kleinere Auftritte – in der Hofburg und

anderswo. Von drei Trimestern im Jahr verbrachten wir eines auf Tournee. So sang ich mit den Sängerknaben in Nordamerika, in Südamerika, in Russland, und Kuwait sowie in Japan. Das waren jeweils ein- bis zweimonatige Konzertreisen. Manchmal hatten wir bis zu fünf Auftritte am Stück, doch wir hatten auch viel Freizeit und Spaß und konnten immer auch Land und Leute kennenlernen.

Da konntest du Eindrücke sammeln, die viele Altersgenossen so nicht hatten. Was hat das zur Entwicklung deiner Persönlichkeit beigetragen?

Es hat meinen Horizont maßgeblich erweitert. Mir sind die anderen Kulturen auch irgendwie ans Herz gewachsen. Wenn ich heute Eindrücke aus anderen Kulturen bekomme, dann empfinde ich das nicht als fremd oder komisch, sondern es ist beinahe ein Teil von mir. Denn damals war ich ja recht jung und ich bin allem mir Unbekannten mit einiger – kindlicher – Offenheit und Unbefangenheit begegnet. Für mich hat die Vielfalt dieser Welt eine gewisse Normalität bekommen. Eigentlich sehe ich erst heute – im Abstand von vier Jahren – zunehmend, wie reich ich in dieser Zeit beschenkt wurde. Damals, als Kind, habe ich vieles nicht realisiert.

Deine Zeit bei den Sängerknaben endete vermutlich mit dem Stimmbruch?

Ja. Es gab vier Stimmen: Sopran I und II und Alt I und II. Ich fing in der Stimmlage Sopran II an und gelangte dann gegen Ende bei Alt II – also der tiefsten Stimmlage – an. Da sagten sie dann: „Es tut uns leid, aber wir brauchen keine Männerstimmen mehr.“ Doch wenn ich wolle, könne ich nach einem Jahr zurückkommen, weil in der Oberstufe auch Männer gebraucht werden.

War das das Ende deiner professionellen Laufbahn – und wurde Musik damit zum Hobby für dich?

Ich liebe die Musik noch immer. Nach den Sängerknaben ging ich für zwei Jahre an eine reformierte Schule in Pápa, wo ich weiter Klavier und Gesang lernte. Man kann sagen, in dieser Zeit habe ich noch halbprofessionell Musik gemacht. Heutzutage begleite ich gerne die Gottesdienste in meiner Heimatkirche in Csögle auf der Orgel und singe auch regelmäßig, zuletzt beispielsweise an Weihnachten. Doch inzwischen ist die Musik ein Hobby.

Nach der Zeit in Pápa führte dich dann dein Weg nach Sopron.

Ja, die Überlegung stand natürlich auch im Raum, wieder nach Wien zu gehen – dort hatte man mich auch aufgenommen. Doch ich war mir nicht sicher, dass dies noch immer mein Weg ist. Die zwei Jahre in Pápa hatten mir nämlich noch eine Erkenntnis gebracht: Man kann sagen, ich lernte zu lernen. Das erschien doch wichtig. Bei den Wiener Sängerknaben hatten wir, sagen wir's mal so, das Lernen nicht allzu ernst genommen. In Pápa habe ich das ungarische Schulsystem zu schätzen gelernt und konnte manches an Wissen nachholen. So schien mir das Lyzeum ein ganz logischer Weg: Eine kirchliche Schule, die in vielem sicher der Schule in Pápa ähnelt und an der ich auch mit meinen deutschen Sprachkenntnissen etwas anfangen kann.

Was machst du eigentlich nach dem Abitur? Etwas mit Musik?

Natürlich werde der Musik erhalten bleiben, aber es bleibt ein Hobby. Musik ist und bleibt ein Teil meines Lebens. Aber beruflich möchte ich in eine andere Richtung gehen: Ich möchte gern Medizin studieren, eventuell in Ungarn, vielleicht aber auch im Ausland.

Dein Vater ist Pfarrer, du bist in Csögle im Gemeindeleben aktiv und besuchtest bzw. besuchst kirchliche Schulen. Und du hast Gottes große Welt bereist. Wer ist Gott für dich?

Ich wurde christlich erzogen. Für mich ist ganz klar, dass es Gott gibt und dass er mich liebt. Gott war für mich immer schon ein himmlischer Vater, bei dem ich mich bedanken kann, weil alles Gute von ihm kommt. Ich glaube an ihn. Für mich ist Gott jemand, dem ich alles anvertrauen kann, der mir hilft und der mir meinen Weg zeigt. Und wenn ich merke, dass er mich nicht in die Richtung senden will, in die ich gerne aufbrechen würde, dann will ich das tun, was er mir sagt.

Mag sein, dass manch einer denkt, dass das Leben schöner ist ohne Gott. Doch ich denke, das Leben mit ihm ist ganz anders – wertvoller, tiefer, kostbarer. Das weiß jeder, der es schon probiert hat.

Wie schwer hat es der Glaube bei deinen Altersgenossen?

Ich glaube, wenn Gott den Weg zu einem Menschen finden will, dann gelingt es ihm. Doch vielleicht braucht er bei manchen etwas mehr Zeit. Ich habe es ja selbst gesehen: Die Welt bietet sehr viel. Wer manchem, was die Welt bietet, zu lange hinterherblickt, der kann sehr leicht vom richtigen Weg abkommen. Man braucht Demut – man braucht die Einsicht, dass nicht wir am besten wissen, was für uns gut ist, sondern Gott –, um dann auf den Weg zurückkommen. Und der Weg zu einer solchen Demut ist oft schwer. Ich spreche manchmal mit Freunden über den Glauben, sehe aber auch, dass manche von ihnen sehr unter dem Eindruck dessen stehen, was die Welt ihnen bietet.

Was wäre zu tun? Sollten die Kirchen Gott besser darin unterstützen, die Menschen anzusprechen?

Ich denke, weniger die Kirchen. Das klingt zu institutionell. Wichtig ist, dass die Einzelnen – wir alle – etwas tun können. Das ist eigentlich zugleich ein Muss. In der Bibel steht: „Predige das Wort, stehe dazu, es sei zur Zeit oder zur Unzeit" (2. Timotheus 4,2). Das heißt für mich auch: Wir sollen unsere Lebenszeit nicht verstreichen lassen bis zum vermeintlich idealen Moment, um dies oder jenes zu tun, was unsere Aufgabe wäre oder was Gott von uns will. Sondern in jedem Moment unseres Lebens sollen wir glaubwürdig und natürlich nach außen, in die Welt gewandt unseren Glauben leben. Das ist unser Auftrag – von Gott.

Holger Manke

Meine Schafe hören meine Stimme, und ich kenne sie und sie folgen mir.

Johannes 10,27

Kurznachrichten aus dem Herzen

Zeilen zwischen Kindern und Eltern

Es ist noch gar nicht lange her, da kamen nicht nur die Kinder zur Kindergruppe, sondern auch die Eltern waren eingeladen – und trafen sich zeitgleich zur Kindergruppe in einer Art „Elterngruppe", die wir freilich nicht so genannt haben. So unterhielten wir uns – getrennt voneinander über all das, was uns bewegt, was uns wichtig ist. Am Ende des Gesprächs schrieben dann die Eltern kleine Nachrichten an ihre Kinder – und umgekehrt.

Aus all dem, was die Eltern und die Kinder dort aufgeschrieben haben, soll eine kleine Auswahl hier nachzulesen sein:

Nachrichten der Kinder an ihre Eltern

- Mutti, was bedeutet dir eigentlich Gott, die Gemeinde und die Familie?
- Danke, dass ihr immer auf mich aufpasst.
- Ich wünsche euch, dass ihr immer verliebt bleibt und nicht alt werdet.
- Ich weiß, dass ihr euch wieder gestritten habt.
- Ich liebe unsere Familie, ich mag euch beide sehr. Danke, dass ihr mich pflegt, wenn ich krank bin.
- Danke für die Unterstützung, für die Geduld, für die Liebe, die ich immer von euch bekomme.
- Ich liebe euch!
- Danke, dass ihr meine Eltern seid. Wenn es euch nicht gäbe, gäbe es auch mich nicht.
- Liebe Mama, lieber Papa, danke, dass ihr euch immer um uns kümmert und alles dafür tut, dass wir glücklich sind.
- Liebe Mama, lieber Papa, ich danke euch, dass ich leben darf.

Nachrichten der Eltern an ihre Kinder

- Eine Umarmung, ein Lächeln, ein liebes Wort kann viele Sorgen vertreiben.
- Beschenke einen anderen Menschen mit einem schönen gemeinsamen Erlebnis – oder einfach indem du etwas Nettes über ihn sagst.
- Versucht, immer im Reinen mit euch selbst zu sein.
- Wir lieben dich!
- Wir sind stolz auf dich!
- Du und deine Geschwister machen unser Leben noch schöner!
- Es ist schön zu sehen, wie schnell ihr wachst und wie ihr immer klüger und lustiger werdet.
- Bitte passt immer auf euch auf, wir tun es auch.
- Wir sind oft gestresst und müssen viel arbeiten. Doch du sollst wissen, dass wir dich lieben und immer für dich da sind.
- Es tut mir leid, wenn ich ungeduldig bin und manchmal schreie. Ich liebe dich!
- Mein größter Schatz bist du!

Kurze Zeit nach dieser besonderen Eltern- und Kindergruppe, sagte mir jemand: „Wie gut, dass wir diese Gelegenheit hatten uns das zu sagen, wofür irgendwie viel zu selten Zeit bleibt." So mögen diese Zeilen vielleicht auch für Sie und Euch, liebe Leserinnen und Leser, ein Anlass sein, einem lieben Menschen zu sagen, was schon lange auf dem Herzen lag, aber wofür irgendwie so oft nicht der rechte Moment zu sein schien. Vielleicht mag dieser Anstoß ja auch zu einem ungezwungenen Gespräch über Gott, die Gemeinde, die Familie – und all das, was im Leben wirklich wichtig ist und trägt – führen.

Holger Manke

Engedjétek hozzám jönni...

Gyerek-istentiszteleti teaház

„Örülök, ha ezt mondják nekem: Az ÚR házába megyünk." – hangzik a zsoltáros ajkáról. S látva a hétről hétre gyülekezeti házunkba igyekvő, Erzsi néni által készített matricákat boldogan ragasztó, énekeket vidáman éneklő, Igére figyelő gyerekeket, hiszem, hogy az ő szívükben is ugyanez fogalmazódik meg: „Örülök, ha ezt mondják nekem: az ÚR házába megyünk". Családjaikkal együtt egy közösségé kezdünk formálódni, barátságokat, hitbéli, testvéri kapcsolatokat kötünk. Ennek mélyítését, megélését szolgálják reményeink szerint a gyerek-istentiszteleti teaházak, amikor az istentiszteletet követően együtt maradunk tea és sütemény mellett.

A Teaházat havonta, általában a hónap 2. vasárnapján, a gyerek-istentisztelethez kapcsolódóan tartjuk.

Szeretettel várunk Mindenkit, és örömmel fogadjuk, ha a közös asztalra közös sütemény is kerül!

Őri Katalin

Február 3-án közös erdei túrát tettek a német és a magyar nyelvű konfirmanduscsoport, valamint az ifi tagjai.

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

- **böjti istentiszteletek** február 19-én, 26-án, március 5-én, 12-én, 19-én és 26-án, hétfőn 15 órakor a Fabricius Szeretetotthon kápolnájában
- **bibliaóra** minden szerdán 18 órakor a kisteremben
- **énekkar** minden szerdán 17 órakor a klubszobában
- **barkácskör-Bastelkreis** minden pénteken 15 órakor a társalgóban (nagypénteken elmarad)
- **ifi – Jugendgruppe** (13-18 éves fiataloknak) minden pénteken 17.30-kor az ifiteremben (nagypénteken elmarad)
- **nagyifi** (17-27 éves fiataloknak) minden pénteken 19.30-kor az ifiteremben (március 2-án és nagypénteken elmarad)
- **női imaóra** március 1-jén, 22-én és április 5-én, csütörtökön 19 órakor a klubszobában
- **Forrás-klub** március 5-én és április 9-én, hétfőn 18 órakor a kisteremben
- **filmklub** február 26-án és március 19-én, hétfőn 18 órakor a kisteremben
- **nőslénykör** március 12-én és április 9-én, hétfőn 20 órakor a klubszobában
- **Glaubensgesprächskreis – német beszélgetőkör** február 23-án, március 9-én, 23-án és április 13-án, pénteken 15.30-kor a lelkészi hivatalban
- **Kirchenkaffee** március 11-én és április 15-én, vasárnap 10 órakor a kisteremben
- **gyerek-istentiszteleti teaház** március 18-án és április 8-án, vasárnap 9.30-kor a kisteremben
- **baba-mama kör** február 21-én, március 7-én, 21-én és április 4-én, szerdán 10 órakor az ifiteremben
- **Kindergruppe – német gyerekcsoport** február 28-án, március 14-én, 28-án és április 11-én, szerdán 16.30-kor a kisteremben
- **presbitériumi ülés** március 6-án és április 3-án, kedden 17 órakor a kisteremben
- **gyászcsoport** március 5-én és április 9-én, hétfőn 17 órakor a lelkészi hivatalban
- **Anonim alkoholisták** – minden csütörtökön 19 órakor és szombaton 19 órakor a társalgóban

Egyéb

- Február 24-én szombaton Szélrózsa-előtalálkozót tartanak Szombathelyen.
- Február 25-én, vasárnap a délelőtti istentiszteletek előtt és után a templom előterében adhatják le a gyülekezeti tagok szavazatukat a jelöltekre. Aznap a 15 órakor kezdődő balfi istentisztelethez csatlakozóan választjuk meg a balfi gyülekezet tisztségviselőit és presbitereit.
- Február 25-én vasárnap emlékezünk a dunántúli egyházkerület újjászervezésére.
- Február 25-én vasárnap 18 órakor az Egy este az evangélikusoknál sorozat keretében a zeneiskola koncertje lesz a nagyteremben.
- Március 2-án, pénteken 17 órakor a női ökumenikus világimanap soproni alkamát tartják a református gyülekezeti teremben.
- Március 2. péntek és 4. vasárnap között konfirmandus-hétvégét tartunk Révfülöpön.
- Március 3-án, szombaton 8 és 13 óra között jótékonysági ruhavásárt tartunk a nagyteremben, amelyhez köszönettel fogadunk használt, de jó állapotban levő ruhaneműket. A felajánlásokat a hivatali időben lehet leadni a lelkészi hivatalban.
- Március 3-án, szombaton délben ételt osztunk rászorulóknak a Kristály üzletháznál, együttműködésben a borlovagrenddel.
- Március 7-én, szerdán és 8-án, csütörtökön tartják az első évfolyamra jelentkezők regisztrációját a Hunyadi iskolában.
- A március 10-ei szombati munkanapon lelkészi hivatalunk zárva tart.
- Március 11-én, vasárnap tartjuk a gyülekezeti választás második fordulóját.
- Március 15-én, csütörtökön 15 órakor a Juventus Fúvószenekar U14-es csapatánal koncertje lesz a nagyterembe.
- Március 17-én, szombaton 17 órakor iktatják be tisztségébe Ihász Beatrixot, a beledi gyülekezet lelkészét.
- Március 18-án, vasárnap terveink szerint szupplikáció lesz gyülekezetünkben. A magyar nyelvű felnőtt istentiszteleteken teológushallgató hirdeti Isten igéjét.
- Március 24-én, szombaton gyülekezeti házunkban tartják az evangélikus hittanverseny soproni egyházmegyei fordulóját.

Március 29-én, nagycsütörtökön istentisztelet keretében iktatjuk be az új ciklusra megválasztott presbitereket és tisztségviselőket. Erre az ünnepélyes alkalomra hívjuk és várjuk a gyülekezet minden tagját! A 17 órakor kezdődő istentisztelet és az ott elhangzó esküttételek a hatéves ciklus kezdetét jelentik.

Az ünnepélyes iktatást követően kétnyelvű, beépített úrvacsorás istentisztelet lesz. Nagycsütörtök ünnepén Jézus utolsó vacsoráját is felidézzük, és az általa rendelt úrvacsorát is közösen ünnepelhetjük. Nagyheti és húsvéti ünnepeink sorában hitet megerősítő alkalom lesz ezen az estén, és hisszük, hogy maga Jézus Krisztus hív a vele való közösségre mindannyiunkat.

Kérjük, támogassák egyházunkat a személyi jövedelemadó 2 x 1%-ának felajánlásával.

A Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035,

a Soproni Evangélikus Alapítvány adószáma: 18986745-1-08.

Az idei évtől az egyházi 1%-nyilatkozat nemcsak az adott évre, hanem a következőkre is érvényes lesz, visszavonásig.

Kérjük, a nyilatkozaton elérhetőségeik felhasználásának engedélyezésével is segítsék egyházunk és az alapítvány munkáját.

További információk:
egyszazalek2017.evangelikus.hu

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2018 böjt – húsvét

február 18. (böjt 1. vasárnapja)

8.00 magyar (beépített úrvacsorás): Pelikán András
9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet a nagyteremben: Pelikán András
10.00 magyar (beépített úrvacsorás): Pelikán András
15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András
18.00 böjti evangélizációs sorozat a nagyteremben: Balicza Iván nyugdíjas lelkész

február 19.

15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti: Lázárné Tóth Szilvia
18.00 böjti evangélizációs sorozat a nagyteremben: Balicza Iván nyugdíjas lelkész

február 20.

18.00 böjti evangélizációs sorozat a nagyteremben: Balicza Iván nyugdíjas lelkész

február 22.

17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

február 25. (böjt 2. vasárnapja)

8.00 magyar (választással, áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
9.00 német (választással, áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Pelikán András
10.00 magyar (választással, áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
15.00 Balf (választással): Tóth Károly
16.00 Fertőszentmiklós: Tóth Károly
18.00 Egy este az evangélikusoknál – zeneiskolai koncert a nagyteremben, áhítat: Pelikán András

február 26.

15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti: Lázárné Tóth Szilvia

március 1.

17.00 Wochenpredigt (úrvacsorás): Manke-Lackner Eszter

március 4. (böjt 3. vasárnapja)

8.00 magyar: Pelikán András
9.00 német: Gertraud Winter
9.00 gyermek-istentisztelet: Pelikán András
10.00 magyar: Pelikán András
15.00 Balf: Pelikán András
16.00 kórházkápolna: Pelikán András

március 5.

15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti: Lázárné Tóth Szilvia

március 8.

17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

március 11. (böjt 4. vasárnapja)

8.00 magyar (választással): Tóth Károly
9.00 német (választással): Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Tóth Károly
10.00 magyar (választással): Tóth Károly
15.00 Balf (presbiteriktatással): Tóth Károly
16.00 Fertőszentmiklós: Tóth Károly

március 12.

15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti: Holger Manke

március 15.

17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

március 18. (böjt 5. vasárnapja)

8.00 magyar (beépített úrvacsorás):teológushallgató
9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Pelikán András
10.00 magyar (beépített úrvacsorás): teológushallgató
15.00 Balf (úrvacsorás): teológushallgató

március 19.

15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti: Lázárné Tóth Szilvia

március 22.

17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

március 25. (virágvasárnap)

8.00 magyar: Pelikán András
9.00 német: Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Tóth Károly
10.00 magyar: Pelikán András
15.00 Balf: Pelikán András
16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

március 26.

15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti: Lázárné Tóth Szilvia
14.00 Balfi úti idősotthon (úrvacsorás): Tóth Károly
15.00 Ikva idősotthon (úrvacsorás): Tóth Károly

március 29. (nagycsütörtök)

15.00 Fabricius Szeretetotthon (úrvacsorás): Lázárné Tóth Szilvia
17.00 kétnyelvű (úrvacsorás, a tisztségviselők beiktatásával): Tóth Károly, Pelikán András és Holger Manke

március 30. (nagypéntek)

8.00 magyar (beépített úrvacsorás): Pelikán András
9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás): Pelikán András
15.00 Fabricius Szeretetotthon: Lázárné Tóth Szilvia
18.00 passiós magyar (csatlakozó úrvacsorás): Tóth Károly

március 31. (nagyszombat)

14.00 német – temetőkápolnai: Holger Manke
15.00 magyar – temetőkápolnai: Pelikán András

április 1. (húsvét)

5.30 magyar (beépített úrvacsorás): Pelikán András
8.00 magyar (beépített úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
9.00 német (úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
10.00 magyar (beépített úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
15.00 Fabricius Szeretetotthon: Lázárné Tóth Szilvia
15.00 Balf (úrvacsorás): Tóth Károly
16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás): Tóth Károly

április 2. (húsvéthétfő)

8.00 magyar (beépített úrvacsorás): Pelikán András
9.00 német: Holger Manke
10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás): Pelikán András

április 4.

8.15 a Hunyadi iskola húsvéti istentisztelete: Kadlecsik Zoltán

Christophoros
A Soproni Evangélikus Egyházközség újsága
9400 Sopron, Színház utca 27.
e-mail: sopron@lutheran.hu
web: http://sopron.lutheran.hu
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003

Nyomtatva 420 példányban.
Várható következő megjelenés:
2018. húsvét
Felelős kiadó: Tóth Károly